

Sapere aude

Resumo

- 4 Eldonejo Kristano de Eyschen
- 10 Resumo de la originoj de kristanismo Patrick de Boistier
- 13 Klasika ekzegezo
- 27 Racionalisma ekzegezo
- 51 Ĉu Jesuo ekzistis? Nicolas de Burgo
- 53 Estas ^{havas} mitismo Kaj mitismo
- 59 Aneksaĵo 1
- 65 Apendico 2
- 69 Apendico 3

“ Por kompreni,
li devas komenci de ^{naskita} ne kompreni »
- Abraham Léon -

La titolcitaĵo estas de trockisma revoluciulo, kiu mortis en la naziaj tendaroj. Li estas la aŭtoro de rimarkinda studo kiu daŭre rilatas hodiaŭ: " Tie Dezajno amiko - rialisto de la Demando juda ". Ni havos la ŝancon ekzameni ĉi tiun demandon en Numero 4 de Sapere Aude .

Ĉi tiu Dua numero de nia cifereca revuo de la Ekzegetika Rondo Internacia Libera Penso estas iom speciala. Li estas kunmetita de du substancaj tekstoj kiuj rondiras ĉirkaŭ la demando, ankoraŭ diskutata, pri la "", ĝia ekzisto kaj mitoj faritaj ĉirkaŭ ĝia ekzisto

Libera Penso ne pretendas havi " vero rivelis » pri ĉiuj ĉi tiuj problemoj. Lia ambicio estas pli modesta kaj pli granda samtempe. Donu voĉon al tiuj, kiuj ĉi tiuj temoj interesiĝu, publikigu ilin kaj lasu legantojn fari siajn proprajn " religio » pri ĉi tiuj temoj. Ni ne povas anstataŭigi dogmon per alia.

Numero Tri jam estas kompleta, ĝi estos tre diversa, kaj pri ekzegetikaj kaj historiaj temoj pri la Historio de Religioj. Nia deziro estas diversiĝi kiel eble plej multe temoj kovritaj. Se vi havas erojn por oferti publikigo, ne hezitu sendi ilin al: C.eyshen-VP@fnlp.fr

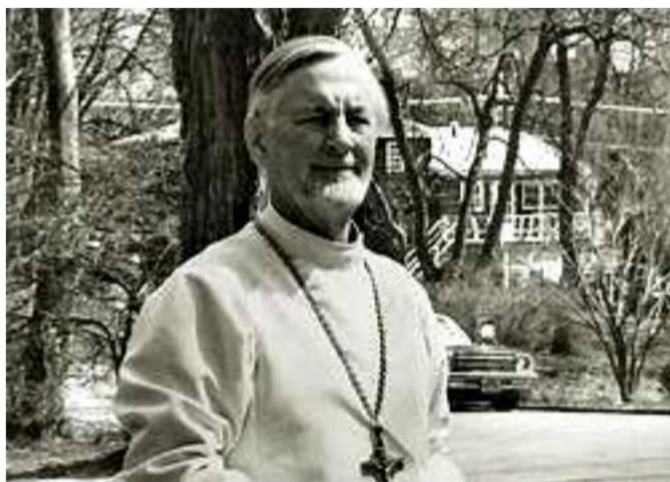
Ni revenu al la koro de la koncerna temo. Alexandre Schmemann (naskita la 13-an de septembro 1921 en Talino (Estonio) kaj mortis la 13-an de decembro 1983 en Crestwood, NY-Usono) estas ortodoksa pastro kaj teologo de rusa origino. Li multe laboris pri la demando de Eŭkaristio . Laŭ la Konferenco de Episkopoj de Francio: "la

LA Kristanoj, pli precize katolikoj, ĉe la domo de LA la Eŭkaristio la festo de la estas ĉi ĉi kio prezentas specon de pano de vino. de Jesuo Kristo malsupre LA Kaj La episkopo la pastro la celebrantoj de la Eŭkaristio. kaj estas »

Ni scias, ke ĉi tiu demando estis la temo de diskutado, foje sangaj, kun la protestantoj kiuj neis en sia superforto plimulto ĉi tiu mistigri de kemio por infanoj. Ĉi tio estis unu el la punktoj de esenca fendo kiu kondukis al perfortaj militoj de religio en Francio. La Katolika Eklezio neniam konsentis reveni al tiu ĉi dogmo.

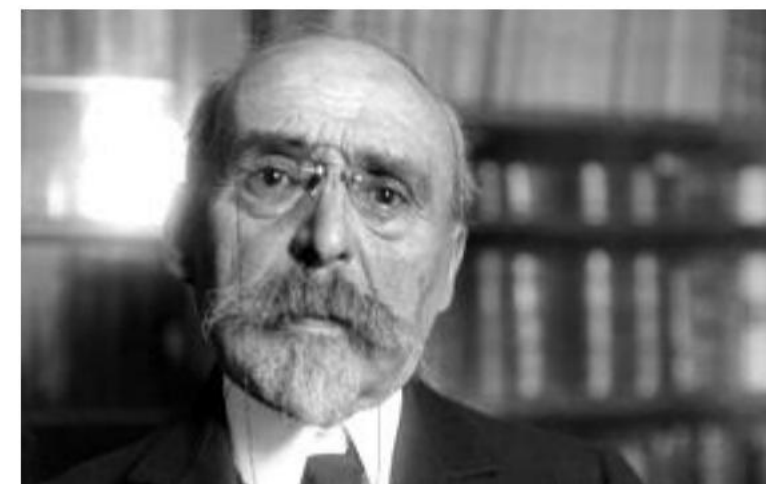
Alexandre Schmemmann klarigas kial: " Ĝi subite aperis al mi ru klare ke, la Eklezio ĉiuj ĉe fono, la diabla batalo kondukis al la ristie, celas la Eucha kaj ke la Eucha ris de evidente ne pure hazarde. ligas esti la ŝtono ke ne estas Se ĉesu angula, esti la Eklezio la fariĝas A simpla religia "fenomeno", ĝi ĉesu Eklezio de Kristo. » Komunio - Katolika revuo- (internacia informo - marto/aprilo 2023)

Ĉi tie ni povas klare vidi la diferencon kun la politeismo el Grekio antikva kiu neniam konis Teokration, kiel estis la kazo de Babilono, Egiptio kaj Persio kiu, poste, la papiro prenis kiel modelon. Kaj ĉar ne ekzistis Preĝejo, ne ekzistis ankaŭ teologio aŭ katekismo. Tie

religio de la helenoj estis aera strukturo, en kies evoluo la poeto partoprenis pli zorge ol la pastro. Religiaj konceptoj ne estis submetitaj al la dogmo de a kasto de teologoj kaj apenaŭ malhelpis liberecon de penso. (Fonto prenita el libro, kies mi bedaŭrinde perdis la referencoj)

Ni estas ankoraŭ pli-malpli en la debato pri Fido kontraŭ Kialo . Ferdinand Buisson diris ke ni devis doni tempon al religioj de "inverse, se forigu la pezan mortotukon de Teologio ". John Duns Scotus (1270-1308) estis pli singarda en deklarante " Ni ne povas tie Fido ke en la de la Kialo ".

Augustin vokis "" Sankta sian antaŭmonon provis por longa tempo akordigi ŝi kaj Kialo Kredo. Fronte al ĉi tiu nebla kvadrato de la cirklo por atingi, li finas ĵeti la mantukon deklarante: " Credo quia absurdo » (Mi kredas ĉar ĝi estas absurda). Ni ankaŭ pruntedonas ĉi tion aforismo al Tertuliano. Blaise Pascal, aŭgustenano profesie, aldonu al : " ". (Rememoru de Kialoj malsaĝuloj Gérard Bloch, Liberpensulo kaj marksisto dum la omaĝo de Johano Paŭlo la 2-a al Aŭgusteno de Hipono).

Eminenta kontribuanto al Komunio ĵus publikigis libron Tie Fido Oriento A scias ". Mi bedaŭras diri al li, ke li eraras, Fido estas kredo

neracia, la tuta forto, kiun kulturo religia estas scio. Devas havi
 religiuloj ĉiam kovras la kredon de a
 mantelo de racieco, ĉar ili ŝajnas honti pri sia
 kredoj. Ili detruas sian laboron per tio. La " " estas multe pli inteligenta, preter ŝajnoj, Kredo
 quia absurdum
 ĉar li evitas pravigi sin per racia rezonado.

Ĉi tio evitas fari la demandon, kiel Jacques Benoist-Méchin
 (neniel Liberpensulo, malproksime de tio): " Kial Lazaro,
 enspezo de la morta, n/A Nenio diris on ĉi tio ke li ^{havas} vivis? "Bone
 demando, sed ni ankoraŭ atendas la respondon. Anstataŭ tio,
 la Eklezio ĉiam preferis timigi homojn per alvoko
 L' Apokalipso , la rakonto de la revelacio sur la " lastaj tagoj ".
 Atendante plibonon, ni parolu pri la estonteco, eĉ se ĝi estas necerta kaj
 timiga. La "" ĉiam igas la ^{sankta funkcio} gregojn pri la gvido de siaj paŝtistoj kiuj diras al ili kien iri.

kaj kion fari.

Sed ĉu ĉi tio daŭros por ĉiam kaj por la tuta eterneco? Krizo
 abismo en kiu la mondo kolapsas Preĝejo Katoliko
 malmulta ŝanco de la seksaj krimoj de lia Clero havas malmultan ŝancon
 saviĝi per tiaj rimedoj de aŭguristoj bezonantaj
 antaŭfilmo, eĉ konvertita al sociaj retoj.

Ni estas pli proksimaj al la prognozo de Generalo de Gaulle en Ĉe
 fadeno de la Glavo : " Ni scias pri ĉi tiuj homoj senpasivo kiuj pasas
 kelkfoje por sfinkso kaj baldaŭ fariĝas malsaĝuloj por ".

Ni esperas, ke vi ĝuas legadon.

kristano Eyschen

Abstraktaĵo
originoj
de kristanismo

Patrick de Boistier

mi
Klasika ekzegezo

Dum jarcentoj, la historio de la originoj de kristanismo kiu regas ĉie en la mondo estas tio, kio estas transdonita al ni per la Eklezio de Romo mem. Ĉi tiu rakonto, malgraŭ kelkaj opozicioj kiel tiu de Voltaire, povis trudi sin kiel vero historia, samtempe donanta tempan povon al la Papofico, potenco kiu forte influis la kurson de Historio, kaj kiu daŭre faras tion. Eklezia historio fariĝis "" ekster kiu ĉiuj klasika ekzegezo izolita estas konsiderata kiel misdirektado aŭ psikologia deliro.

Kion diras klasika ekzegezo?

Surbaze de la rakonto de la kanonaj Evangelioj, la ekzegezo klasikaĵo diras al ni – asertas nin – ke, en la unua parto de la 1-a jarcento p.K., rolulo nomata Jesuo, naskita en Betleĥem kaj kreskinte en la urbo Nazaret, en Palestino, publike instruis doktrinon ebligantan homojn por aliri la Regnon de Dio. La Judoj de Jerusalemo akuzis lin de blafemo pro esti alpreninta la titolon de ""; kaj por Kristo Por eviti publikan tumulton, la romianoj krucumis lin. Jesuo estus mortinta sur la kruco, tiam entombigita. Sed, je la surprizo generalo, li reakirus vivon post tri tagoj, kaj, sub la mirigitaj okuloj de siaj disĉiploj, li estus leviĝinta fizike al la ĉielo... Ĉar, laŭdire, li estis – li estas – la "", la dua Filo "de" Patro Dia. La tria persono de la Triunuo Sankta Spirito ". Dia. La tria persono estas la "

Post la foriro de Jesuo, liaj disĉiploj estus disiĝintaj en la mondo por eternigi lian memoron kaj diskonigi lian doktrinon. Du el liaj disĉiploj, Petro kaj Paŭlo, laŭdire iris al Romo kaj fondis tie la Eklezion de Kristo.

Ĉi tio estas, resume, la historio, kiun rakontas al ni klasika ekzegezo.

adoptita de preskaŭ ĉiuj historiistoj de religio.

Kontraŭdiri ĉi tiun rakonton pri la originoj de kristanismo ne estas

facila afero, ĉar raciismaj historiistoj ne havas aliron

amaskomunikiloj; iliaj skribaĵoj ne estas eldonitaj de la grandaj domoj

eldonado; kaj, uzante la argumenton de aŭtoritato, la proparolantoj

klasikuloj traktas ilin kiel fantaziajn en la plej bona kazo, kaj en la plej malbona kiel

reviziistoj.

Tamen, kiam ni petas la lumajn de klasika ekzegezo, al

prezenti la pruvojn de la vereco de la eklezia rakonto, la

malkomforto ekas.

–“ Ĉu vi havas tie evidenteco de ekzisto historia de Jesuo? ”... Ni

montras al ni la kavernon de Betlehemo, kie Jesuo naskiĝis; sed Jesuo

ne lasis markon! Krome, en Betlehemo, estas du

kavernoj! Oni rakontas al ni pri amaso da ŝtonoj en Nazareto kiel estante

la restaĵoj de la domo de Jesuo; sed la urbo Nazaret ne estas

ne menciita en la topografio de la 1-a jarcento p.K.! Ni

elmontras la piedoston de krucumita persono; sed Jesuo ne estis la sola

krucumita el la 1-a jarcento: la montetoj ĉirkaŭ Jerusalemo en

nombris centojn dum la milito de 68 kontraŭ la

romianoj; krome, kiel oni povus teni parton de la

korpo de iu, kiu fizike forlasis nian planedon?

"" trempita en sango estas en monteto, sed la analizo

karbono 14 indikas mezepokan datigon de la folio. Koncerne al

tombo de la Sankta Tombo, ĝi estas malplena, kompreneble, kaj, estante en

ŝtono, ĝi ne povas datiĝi per karbono 14; sed la

malkovro de kruco gravurita en ŝtono, formita

karakteriza, sugestas ke ni estas en la ĉeesto de a

subterfuĝo el la tempo de la krucmilitoj.

Por atingi la fundon de la aferoj, ni diru:

1) La plej malnovaj objektoj kaj monumentoj atestantaj la ĉeeston de a

religio dediĉita al Jesuo Kristo, ne datas antaŭ la

4-a jarcento.

2) La sanktaj relikvoj nur devenas de la 5-a jarcento plej frue .

3) Oni legas laikajn tekstojn rilatajn al Jesuo kaj kristanoj

sur kopioj kiuj, por la plej malnovaj, estas de

7-a jarcento.

4) La plej malnovaj kopioj de la kanonaj Evangelioj estas de a

periodo posta al tiu de iliaj kvazaŭaj aŭtoroj. De

ekzemple, estas de la 4-a jarcento, kaj la Vaticanus

tio estas tricent jarojn post la tempo de la t.n

evangeliistoj.

Nenio en ĉio ĉi estas decida koncerne historiecon

de Jesuo; nenio, kio povus gajni la subtenon de a

raciisto!

Krome, ĉiu, kiu studas la Evangeliojn proksime, rimarkas, ke ili

estas plenaj de kontraŭdiroj kaj anomalioj. Ekzemple, ĝi estas

diris, ke Jesuo venis por instrui sian volon

Patro, kaj ke ĉi tiu volo estas neniu alia ol la observado de

Ordonoj de la Dekalogo. Ĉi tiu aserto troviĝas en Paŭlo,

en mi Korintanoj (7/19). Sed kial ĉi tiu misio, ekde, de

per Moseo, la Dekalogo estis parto de la Skriboj

sanktuloj de judismo? Jesuo instruante la Dek Ordonojn

alportis nenion novan!... krom se la dek ordonoj

aperis en la Nova Testamento antaŭ ol esti transdonita

en L' Antikva !

La misioj de Kristo

Kun plena objektiveco, konvenas paroli pri la misioj de Kristo en la pluralo. al la misio de doktoro de saĝo, ni devas aldoni tiu de ekspia viktimo. En (24/46), resurektis Jesuo Luko diris al siaj disĉiploj: " li devis ke la Kristo suferis ke li kaj revivigita de inter LA mortinta tria tago » tiel ke la pekoj de la homaro estis pardonitaj. Ĉiuj pekoj!

Per kia procezo okazis elaçeto? Luc ne diras ĝin ne. Sed en la traktato atribuita al sanktulo Kontraŭ LA Herezoj , Ireneo (fine 2-a jarcento), estas dirite ke Kristo liberigis homon de la diabla imperio per "": alivorte, la morto de la elaçeto Filo estus speco de interŝanĝo inter la Patro kaj la Diablo: mi lasu mortigi mian filon, kaj interŝanĝe vi liberigu la homaron de via jugo, por ke ŝi ne plu faru la plej malgrandan pekon. Stranga merkato kiu, ŝajnas al mi, ne havis la atenditan rezulton koncerne pekojn.

Ne gravas ! Komence de la 5-a jarcento, Sankta Aŭgusteno diras, ke ĉiu homo heredas la originan pekon faritan de Adamo kaj Eva, kaj ke nur kristana bapto povas forviŝi ĉi tiun kulpon. Tial ni scivolas, por kio estis la morto de Kristo.

Mi diras ĝin denove kaj denove, kristanaj tekstoj (la Evangelioj ŝatas Patrologio) estas plenaj de kontraŭdiroj kaj anomalioj skribaĵoj kiuj ne iras en la direkton de la aŭtentikeco de la Krista mesaĝo.

Laŭ Marko

Tre bona ekzemplo venas de Laŭ Mark kanona.

En la 1960-aj jaroj, protestanta pastro Étienne Trocmé atente studis Li ne estis Tie Trejnado de la evangelio laŭ Mark . ne la unua fari tion; sed ĝia konkludo estas katastrofa por klasika ekzegezo. Li komencas de la fakto observita bone antaŭ li laŭ kiu, en sia literatura esenco, estas la plej malnova el Sinoptikaj Evangelioj, kaj ke la aliaj du () Luko Kaj Mateo estas inspiritaj de ĝi. Sed la stranga afero estas tio – kiu estas inspirita de la unua parto de (t.e. la anonco de Mark Regno kaj ĝia aliro per observado de la Dekalogo), kaj kiu iras de ĉapitro 1 al ĉapitro 13 –, Luko, mi diris, ne uzas la lastaj ĉapitroj iras de 14 ĝis 16. Nun, ĉi tiuj ĉapitroj 14 ĝis 16 de Mark estas tiuj, kiuj traktas la Pasion de Kristo. La nuna enhavas ĉi tiun historion, sed, diras Mark al ni Trocmé, ĝia fino estas tiel mallerta, tiel abrupta, ke ni havas malfacile kredi ĝin povus esti skribita evangeliu ĝin per ". Akcidenta kripligo de ĉi tiu grandeco (en la Mark primitiva) estante neverŝajna, Trocmé postulas " ke ĝi ekzisti a unue eldono de Mark haltis ĉe la fino de ĉapitro 13 ".

Por konfirmi ĉi tiun supozon, Trocmé elstarigas tri indicoj:

- 1) Li atentigas, ke ĉapitro 13 klare konkludas la antaŭa evoluo; tiom ke, sen la rakonto de la Pasio kiu iras de 14 al 16, la parto de 1 al 13 sufiĉus por sin kiel la Evangelio de la anonco de la Regno.
- 2) Trocmé atentigas, ke la ĉapitroj 14 ĝis 16 sen distordi racio klarigas la figuron de Jesuo izolante lin de lia disĉiploj kaj igante nin forgesi la ĉieestantan vokon sekvi lin ĝis tiam: sole li trinkas la maldolĉan tason, sole li estas transdonita al lia kontraŭuloj, dum sia propra fuĝas (kio kontraŭdiras 10/38-39 kaj 8/34).

- 3) Trocmé klarigas al ni, ke tiu, kiu greftis ĉapitrojn 14-16 en la unuaj dek tri ĉapitroj, tiu, kiun oni povas nomi " la amplifilo " de Mark , rimarkis, ke la historio de la Pasio, kiun li havis enmane antaŭ la transplantado, enhavis du spactempaj elementoj: duobligita kronologia kontinueco de topografia loko. " diru al ni Ilia kombinaĵo - Trocmé - sugestas en efiko a ordigi tempojn kaj lokojn, pasigante tiujn Jesuo havus sekvi noktojn ĉe lia tagojn al Jerusalemo kaj la alia lia Bethany, de unu ĝis de LA Monto de la Olivarboj ". Rimarkinte ĉi tion, la amplifilo havis la ideon enkonduki la saman rondveturon en ĉapitro 11, por mildigi la diferencon en atmosfero inter la du partoj de Marc.

Estas do logike, ke Pastro Trocmé alvenas konkludi ke la historio de la Pasio, en la fluo Laŭ Mark , Oriento " a aldono farita Post tranĉi havas a Mark primitiva kiu devis venis al fino en 13/37 ".

La unuaj 13 ĉapitroj promesu la "Regnon" per observado de la ordonoj de la Dekalogo. Ĉi tiu estas la evangelio en sia originala formo.

La lastaj ĉapitroj (14 ĝis 16), greftite per "amplifilo", rilatas al la Pasio de Jesuo Kristo, kaj faru lin ekspia viktimo.

Ĉapitro 11

estis modifita de la amplifilo por harmoniigi la etoson de la du rakontoj kaj tiel faciligi ilian fuzion.

Kie Trocmé estas malpli konvinka estas surbaze de etendo. Ĉi tio estus, li diras al ni, establi kristanan Paskon en konkurado kun la juda Pasko festita en variaj tagoj depende de la jaroj. Mi pretas konfesi, ke oni devas konsideri tiun ĉi kialon konsidero; sed ĝi estas malĉefa. Por permesi ĉi tion objektivo de kristana Pasko en fiksita dato, estis necese antaŭe trovi pravigon, eventon de graveco anstataŭigante la ekstermon de la egipta unuenaskito markante la finon de hebrea sklaveco en Egiptujo. Miaopinie, la klarigo estas simpla: ĝi estas la evoluo de la dogmo de la misio de Kristo pasanta de doktoro de saĝeco al ekspia viktimo.

La invento de Pasio

Laŭ eklezia tradicio, la Paruzio de Kristo estas anoncita de la Malnova Testamento. Kaj, fakte, ni povas kontroli ĝin izolante certajn frazojn de ilia kunteksto: jen kiel kolektoj de aperis. ~~Nogias~~ do supozis, ke ĉi tio estus el tiuj konstruitaj. La logia ke la scenaro de la Evangelioj estis manuskriptoj de ĉi tiuj logia ne plu ekzistas. Sed bone antaŭ la laboro de Étienne Trocmé, la raciisto Prosper Alfaric kontrolis ĉi tiun hipotezon. En 1929, en la eldono li donis Li notis 460 frazojn Evangelio laŭ Mark , de malnovtestamenta origino. Kaj, relative al la Pasio de

Jesuo Kristo, li listigis dek kvar anekdotojn de malnovtestamenta origino verŝajne strukturi la evangelian rakonton.

Ĉi tie ili estas :

- Zeĥarja , 13/6, permesis al ni diri, ke Jesuo estis perfidita de lia disĉiploj.
- Jesaja , 6/9: Jesuo trovas nur nekredemon.
- Jesaja , 53/7a: li silentas antaŭ siaj juĝistoj.
- Jesaja , 53/7b: li estas skurĝita.
- Jesaja , 50/6: ni kraĉas en lian vizaĝon.
- Psalmoj , 96/10: li estas krucumita.
- Psalmoj , 22/17: liaj manoj kaj piedoj estas trapikitaj.
- Zeĥarja , 12/10: ĝia flanko estas trapikita.
- Psalmoj , 34/20: sed liaj ostoj restas sendifektaj.
- Amos , 8/9: ĉe lia morto, mallumo kaŝas la tagon.
- Psalmoj , 16/10 kaj Jesaja , 53/10: li reviviĝas.
- Jesaja , 52/13: li estas altigita kaj altigita al la Ĉielo.
- Psalmoj , 110/1: li sidas dekstre de Dio ĝis lia glora reveno.
- Danielo , 7/13: Lia glora reveno manifestiĝas en la nuboj, kaj lia regno estos eterna.

Kiel ni povas vidi, la proksimigo de diversaj pasejoj

Malnova Testamento povas sugesti ke, vere, la

la vivo de Jesuo Kristo estis antaŭvidita per profetaĵoj

sinsekvaj. Sed tio eblas nur izolante la anekdotojn

de ilia kunteksto. Ekzemple, en , 53, oni diras, ke la Jesaja

“ justa servisto » de la eterna dio estas persekutata de malbonuloj

kaj ke li estas forigita el la mondo de la vivantoj; poste li reviviĝas kaj

instruas justecon. Nur, ne Jesuo suferas,

mortas kaj reviviĝas, sed "" . Jen kio estas dirita en

kromvojo en 49/ Jesaja ,

Tri eblaj sintenoj

Fronte al ĉio ĉi, tri sintenoj estas eblaj:

- 1) Daŭre kredu, ke Jesuo estas Dio, Filo de la Patro, kaj ke li venis al la Tero por elaĉeto de la homaro. Tiuj, kiuj havas ĉi tiun konvinkon la kredantoj, la (el la latina fideistoj fides , “ fido”).
- 2) Konfesu, ke Jesuo ja ekzistis, sed precizigu, ke li ne estis nur homo, speco de saĝulo laŭ la maniero de Mahatma Gandhi. Ĉi tio estas la opinio de tiuj, kiujn oni nomas de historiistoj .
- 3) Pensu, ke la tuta eklezia rakonto estas nur invento. Ĉi tiu estas la kazo de mitistoj .

Estinte levita en kristana medio, mi komencis esti

kredante ĝis la aĝo de dek du jaroj. Tiam, posedante la uzon de

kialo, mi komencis studi la historiisman hipotezon. Kaj de

Fakte, la skriba verko atribuita al Flavius Josephus, juda aŭtoro

de la 1-a jarcento, malkaŝas implicate la ekziston de

pluraj postulantoj al la titolo de Kristo, de Mesio (ĉar ni estas

diras, ke Kristo kaj Mesio estas samsignifaj); sed neniu el ĉi tiuj

la tiel nomata Kristo ne portis la nomon de Jesuo, kaj ĉio

kondukis kiel teroristoj.

En tiuj atribuita al Flavius Josephus, juda

ja havas kelkajn liniojn dirante ke Jesuo de la tempo de Poncio Pilato

“ estis LA Kristo ”. Sed la kondiĉoj de ĉi tiu trairejo estas tiel

specifa, tiel tendenca, ke la Eklezio mem konsideras ĝin

kiel interpolo, alivorte, propaganda aldono

devenanta de la Mezepoko.

Forlasante la historiistojn, mi fariĝis mitisto, kaj mi

resti.

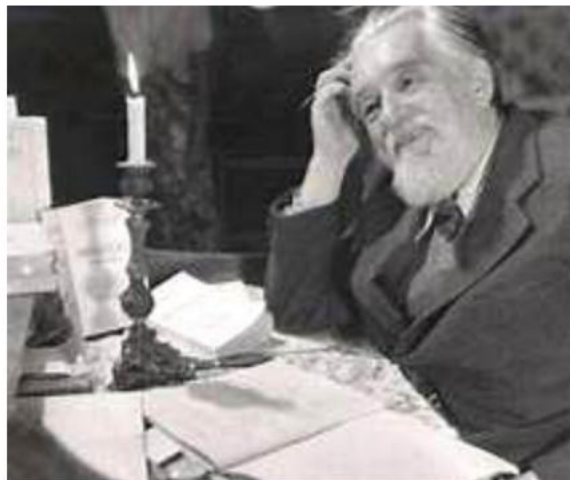
Post pli ol duonjarcento da esplorado, mi sukcesis la kredo ke la mito de Jesuo estis konstruita en la mondo Greko-romia, ĉirkaŭ la mezo de la 4-a jarcento. Ne antaŭe! Kaj ĉi tio en tre aparta kunteksto. Tiu ĉi konvinko baziĝas sur a fasko da argumentoj, kiujn mi iom post iom prezentis en mia libroj.

Por atingi tien, mi profundigis mian scion pri historio de la Romia Imperio kaj en laika literaturo de la tempo. En Samtempe, mi mergis min en la studon de Patrologio, tio estas la skribaĵoj de la unuaj kristanaj aŭtoroj tiu tradicio.

voku ilin " ". Kompreneble, mi ekzamenis la preĝejo Biblio (Malnova kaj Nova Testamentoj); sed ankaŭ certajn tekstojn apokrifoj kiujn ni nomas "", kaj kiuj, kiel iliaj antaŭ evangelioj indikas, estis skribitaj antaŭ la kanonikaj Evangelioj.

La antaŭ evangelioj

En la antaŭ-evangelioj (inter aliaj, la Odoj de Salomono, tie Didakhe, Epistolo de Barnabaso, LA Pastro de Hermas), la karaktero de Jesuo Kristo ankoraŭ ne estas plenumita, lia misio ne estas tamen klarigite, la historia kunteksto ne estas donita. Por iuj el ĉi tiuj antaŭ evangelioj, la nomo mem de Jesuo ne estas menciita. Kiel skribis Paul-Louis Couchoud (unu el la grandaj ekzegetoj raciistoj de la frua 20-a jarcento): " Se Jesuo estis A karaktero historia, ^{havas} mezuri ke ni alproksimiĝas de lin (en

leviĝanta tempo), male, LA vivaj trajtoj devus se multipliki, ĉe kiel kaj, devus fariĝi pli ke ni malproksimiĝas pli de li, trajtoj malofta maltrankvilaj. kaj vidu. Tamen estas ĝuste LA kontraŭe ke en Ni LA Trajtoj la plej abunda, Ni LA havi LA libroj LA la plej freŝaj (la Evangelioj kanonikoj), Kaj En LA libroj la plej historia maljunuloj (la pre-evangelioj), Ni ni ne havas ne de linio de ĉiuj ". Ĉi tio sumiĝas al diri ke la kanonaj Evangelioj estas verkoj kompleksaj kiuj ne estis skribitaj unufoje kaj en maniero definitiva. Ili ŝuldas sian gradon de precizeco al skribaĵoj pli frue kiuj estas la antaŭevangelioj.

Origino de la vorto " kristano »

Nun estas tempo doni gravan klarigon majoro pri la titolo de Kristo: En (12) Granda Pardonpeto atribuite al sankta Justino, kiu, laŭ la tradicio, vivis enen 2-a jarcento, la aŭtoro diras ke estas de Jesuo Kristo ke la nomo venas de kristano. Estas vere ! Sed kie la vorto Kristo alkröcita Jesuo? Eklezia tradicio asertas ke la latina estas la traduko de la greka kiu mem estas la kristo traduko el la hebrea kiu signifas "mashiah". La sankto estas sanktoleita unu, kiu ricevis la sanktan sanktoleadon, kiun la antikvuloj de la Proksima Oriento donita al iliaj reĝoj kaj iliaj ĉefpastroj. Inter la judoj, la sanktoleito estas venonta batalanto-reĝo. Ĝi estas anoncita en la Psalmo 2

de la Biblio kie estas skribite, ke sendita de la Eternulo, Li rompos la nacioj kaj permesos al la judoj regi la mondon. Kaj fakte, en la Evangelioj, estas ĉar li asertas esti Kristo, la sanktoleito de la Eternulo, ke Jesuo estas akuzita pri blasfemo de la Sinedrio kaj ke li estas transdonita al la Romanoj.

la hebrea	greka	la latina	franca
MASCHIA	ĤRISTOS	KRISTO	sanktoleita

Sed la greka vorto hebrea? kristo ĉu ĝi estas la vera traduko de Serĉante en grek-francaj vortaroj, mi trovis, ke la verbo "la greka" deklaras ke "interveni un sanktoleito", "mantelo", tradukis khrio. Sanktitaj estas dirita "kristo", ni faras sigma kaj unu tau per kreado ex nihilo, kiu, en semantiko, estas neakceptebla.

KHRIOS
KHRI(ST)OS

En realeco, la vorto "k", en la greka, estas dirita (kp. kekhriménos Hatier vortaro). En ĉi tiuj kondiĉoj, de kie venas la vorto? Kristo? la latina kristo, sendube! Sed... kristo naskita ne venas de la hebrea signifo de "mashiah sed el la greka khrestos. Ĉi tiu vorto havas la Bone", "afabla", "helpema", "agrabla", "sindona", "helpema", "utila". Tiun signifon donas la La vortaro de Bailly kiu citas en tio devas diri "Herodoto esprimo". Estas khrestoi teoi, la bonfaraj dioj pro la fenomeno de jotacismo ol en la latina. khrestos donis kristo, Tiam kristo

klasika greka postklasika greka latina			franca
ĤRESTOS	ĤRISTOS	KRISTO	Bone

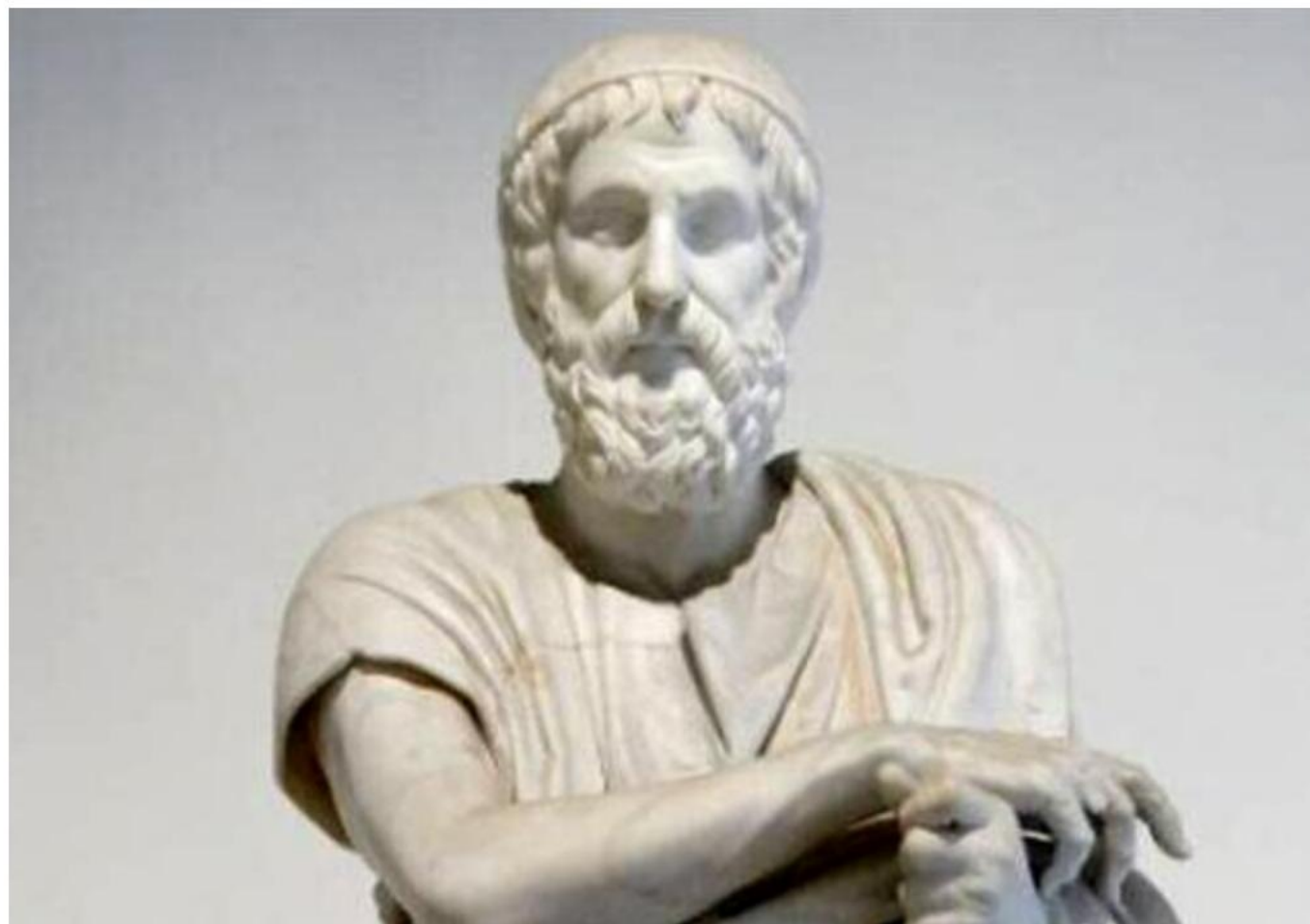
laŭ mi, ĝi estas atribui al Jesuo - enkarniĝo de la Filo - la titolon de sanktoleito de Izrael, ke falsistoj ŝanĝis la signifo de la termino "Kristo".

Kiel rezulto de la supre, ŝajnas ke la unua Kristanoj ne estis judoj atendantaj Kriston, sed Greko-romiaj sekvantoj de bona dio. Restas vidi kiu dio!

La fervoro de la kopiistmonaĥoj

Lasta punkto. Eklezia tradicio ŝuldas multon al monaĥoj kopiistoj. Nun, nur por la 6-a jarcento, sole en la dezerto de Judujo, ni registris "a kvindek stabloj (ĉiu) kalkulante de kvindek ĝis monaĥoj cent kvarcent", tio estas almenaŭ 8,000 monaĥoj, malgrandaj manoj servantaj grandaj pensuloj. mi Mi ne insistos pri ĉi tiu fakto, sed nepras, ke la kopio de antikvaj kaj maloftaj tekstoj de la subtenantoj de ideologio permesas tendencaj rearanĝoj, ĉu de aŭ de amputado, pliigas, ĉu per vorto, ĉu per perpeeto de frazon, aŭ eĉ tutan frazon.

II

Racionalisma Ekzegezo

Stoikismo kaj soteriologiaj religioj

Male al tio, kion diras klasika ekzegezo, la nocio de dio kreinto, kreinte la mondon el bono, ne estas juda ideo. La grekoj tiam la romianoj atingis tion ĉe la fino de evoluo filozofio kiu evoluis de la 9-a jarcento a.K (kun Homero) al la stoikismo kaj novplatonismo de la unua jarcentojn p.K.

Jam en la 1-a jarcento p.K., Epikteto instruis la bonon de dio kreinto. En sia li skribas ke " Intervjuoj , Dio faris ĉion LA viroj Por tie vivo feliĉa Kaj BONA ekvilibra ". La Dio de Epikteto estas bona dio, kiu ĝuas eternecon, kvankam la filozofo ne uzas ĉi tiun vorton.

Laŭ la orientalista Franz Cumont, ĝi estis nur en la 2-a jarcento p.K., en kiu venis la epiteto deus aeternus rita uzo, samtempe kiam ĝi disvastiĝis tra la mondo Greko-romia, la kultado de ĉiela dio formita laŭ Baal siriano. En la Okcidento de la 3-a jarcento, neniu plu kredis

al la bagateloj de la malnova olimpika mitologio. La nova kredo iris decideme en la direkton de supera, eterna dio, kreinto de la mondo, la "Jupitero", tiu "Zeŭso" (greke "Hypsistos") (greke "Hypsistos") kelkaj, por facileco, daŭre nomis Zeŭson Pater aŭ Jupitero, kiun aliaj nomis "Zeŭso".

Denove "LA Bone".

Kristanoj en la 1-a kaj 2-a jarcentoj?

Por Epikteto, la celo de filozofio estas konduki homon al perfekta saĝo; kaj, por ĉi tio, ekzistas nur unu metodo: imiti Dion, tio estas, fariĝi bona mem. En lia Inter-teni, li skribas ke la uzo de filozofiaj reguloj, "Ĝi estas la kazo de la honesta viro".

Hatier, franc-greka, ke la vorto "honesto", kiam ĝi estas prenita obeema al honesteco, estas sinonima kun "ĉar ĝi Bone", tradukiĝas al "khrēstos". Mi deduktas el tio, ke la "de Epikteto" estas kristano. Tial, kiam ni trovas sur honesta

la entombigoj de la romiaj katakomboj de Lucina kaj Domitilla (de la 2-a jarcento p.K.) multnombraj surskriboj portantaj la surskribo aŭ ĝia latina ekvivalento ĝi estus GRAFACIOJ, riske konkludi, ke ĉi tiuj estas sekvantoj de Jesuo Kristo. Tial mi ekkutimiĝis fari la distingon inter, unuflanke, la kristanoj de paganismo, la "(la veraj kristanoj, fakte!), kaj pagana-kristana biblio- aliflanke, la "»

kristanoj » (la sekvantoj de la Biblio) kiuj, en la dua parto de la 4-a jarcento, fariĝos la "kristanoj". Kiel Jesuo kristanoj klarigu ke historiistoj neniam parolas pri la kristanoj de la paganismo? Ĉi tio estas ĉar ĉi tiuj estas konataj sub alia nomo, tiu de "kristanoj". Estas ankoraŭ ĉi tiu kategorio ke ili loko Epikteto.

Raciisma templinio

1° Veraj kristanoj: paganaj-kristanoj (unuaj tri jarcentoj p.K.).

2° Herezuloj:

- a) la bibliokristanoj, kiuj konis nur la Pentateŭko (sub Diokleciano kaj Konstantino la 1-a).
- b) La Jesuo Kristanoj (ĉirkaŭ la mezo de la 4-a jarcento Nia epoko).

Stoikismo estis en modo ĉe la greko-romia elito; por la Stoikuloj, la malĉefaj dioj nur reprezentis la atributoj aŭ avantaĝoj de la supera dio kiu, finfine, estis unika dio. Sed la pleboj, kredante je dio supera, estis altirita de la pompo de festoj kaj procesioj dediĉita al la dioj kaj duondioj de la orientaj misteroj, tia Serapis, Attis, Adonis, Mithras, ktp. Iasence, ĉi tiuj diaĵoj funkciis kiel perantoj inter homoj kaj dio anonimaj (kiel la sanktuloj en la nuna kristanismo).

En 274, la imperiestro Aureliano, konvinkita de la stoikuloj ke la soteriologiaj religioj estis nur la multoblaj esprimoj de unu principo, kunigis ilin en ununuran religion, kiun li ŝtato kaj kiun li nomis "Invictus" ("LA sunon Nevenkita"). Tero Invictus ("LA sunon Nevenkita") komprenis ke, por la Imperiestro, la Suno estas la manifestiĝo videbla de la nevidebla dio.

La kulto de Tero Invictus Estis superrega en la Imperio ĝis la fino de la regado de Konstantino la 1-a kiu mortis en 337.

Origino de la Malnova Testamento kaj ĝia Eniro en Romo

Estas kutime kredi ke la Pentateŭko (la unuaj kvin libroj de la Biblio) devenas de Moseo. Ne estas neeble; sed kiel ni povas esti certa kiam historiistoj komencas dubi la realecon de la Eliro de la Hebreoj el Egiptujo, kaj tion ni ne scias ĉu Moseo (same kiel Abraham, Isaak kaj Jakob) vere ekzistis.

De la 11-a jarcento p.K., la konsento pri la biblia Moseo komencis kraki, sekvante la internan kritikon de la judo Isaak ibn Yashush kiu montris ke la listo de Edomite-reĝoj, en 36, estis anakronisma. Post tio, aliaj **Genezo**, raciismaj ekzegetoj manifestis sin, inkluzive de Spinoza. Tiom ke fine de 17-a jarcento, la konvinkiĝo estis akirita ke la Pentateŭko povus esti atribuita al Moseo; kaj oni baldaŭ konstatis tion la Malnova Testamento, kiel tutaĵo, estis kunmetita de el pluraj fontoj. Ĉi tio estas videbla kiam ni observas, ĉar ekzemplo, ke certaj tekstoj donas al Dio la nomon Elohim, dum aliaj nomas lin Eternulo. Por venki ĉi tion malavantaĝo, klasika ekzegezo imagis dividan scenaron la Hebreoj revenis Kanaanon en du regnoj, tiu de Izrael, en la nordo, kaj tiu de Jehuda en la sudo. Ĉiu regno estus designinta la sama dio kun alia nomo. Sub la milita premo de Asirianoj, transfuĝintoj de Israelo estus rifuĝinta en la suda regno, kunportante siajn sanktajn tekstojn kaj tiel kaŭzante sinkretismon de la du tradicioj.

Kun la tempo, aliaj libroj estus aldonitaj al la Pentateŭko por konsistigi skriban korpuson en lingvo la hebrea. Tiam en 283/282 a.K., la reĝo de Egiptujo Ptolemeo Filadelfo laŭdire vokis sepdek judojn al traduku la hebrean libron en la grekan. Tial, la greka versio

(nomita la Septuaginta versio) disvastigintus ĉie la Okcidento ĝis Sankta Hieronimo, ĉirkaŭ 390, decidis traduku ĉiujn hebreajn librojn en la latinan. Ĉi tiu laboro, aldonante antaŭan verkon de Sankta Hieronimo pri la Nova Testamento, ebligis konsistigi tion, kion oni nomas "Jen la tezo de la klasikuloj. La tie Vulgato ". sola problemo estas tiu sankta Hieronimo mem refutis la mirindan rakonton pri la Septuaginto. Li diras ĝin eksplicite en la antaŭparolo al ĝia latina traduko kie ni Ni legu la sekvajn vortojn: " Kiu scias kiu origino, kiu estis enkonstruita ĉi tion ni Aleksandrio sepdek ĉeloj Aŭ metas la sepdek interpretistojn, aparte, ĉiu en kvankam ili estis tiel apartigitaj de kaj, aliaj, LA iuj tamen diferencis iliajn tradukojn neniu ". Eliru do la legendo de la Sepdek!... Sed per kio anstataŭigi ? Permesu al mi doni al vi mian opinion.

Mia scenaro

Antaŭ ĉio, ni sciu, ke la termino siro-kanaana lingvo **elohim** estas pluralo kiu, en signifas " la dioj supre ". Inter ĉi tiuj baaloj el la ĉielo, estis unu nomata Yahou (Yhw), nomita kiu havus ion rilaton kun la fakto de " ". mi pensas esti " , de " iĝi miaflanke, ke ĉi tiu nomo devenas de esprimo atribuita al Baal Marduk kiu, direkte al la fino de la 12-a jarcento a.K., ĉe la iniciato de reĝo Nebukadnecar la 1-a , fariĝis la nacia diaĵo de babilonanoj. Efektive, en la 1950-aj jaroj, arkeologoj malkovris surskribon kie Marduk proklamas: " mi estas la unu estis kreita de ŝia propra volo » (traduko de WG Lambert). Por mi, la " " en la Biblio venas de ĉi tiu reputacio ke la babilonanoj rekonis en sia " reĝo de dioj " .

Kun tio parkerigita, jen mia tezo. La Biblio estas verko kunmetita, farita el tekstoj origine izolitaj de unu de la alia. Estas kvazaŭ iu, kolektinte plurajn

antikvaj manuskriptoj kaj diversaj tradicioj, entreprenis al kunfandi ĉion en koheran kontinuumon, je la servo de ideologio monoteisma, kaj al la gloro de dio de lia invento inspirita de Yahou (Yhw), nome Yahweh (Yhwh), "" de la Biblio. En la Lordo Hebrea skribo, sufiĉis aldoni "genian kompililon, mi metas lin fine de la 3-a jarcento, en H ". Ĉi tio Arabio, je la tempo kiam Zenobia estis reĝino de Palmyra. Lia nomo estas Longinus, klerulo al kiu ni atribuas " " kiun ni ne havas Traktato de belega neniam trovita. Por mi, ĝi estas li, Longinus / Longinus, la aŭtoro de tio, kion mi nomas "" . Sur la forto de ĉi tiu skribo ke li kunmetita kaj prezentita kiel revelacio el la ĉielo, li incitis Zenobion por defii la Romia Imperion kaj etendi lian regnon ĝis Nilo. Ve, la Imperio devis reagi: Palmyra estis prenita de Aureliano, Zenobia estis malliberigita kaj Longinus ekzekutita. Kaj tie, Mi aldonas ion gravan! Male al ideo ricevitaj, ĉi tiuj ne estas la statuoj de la dioj Eloha kaj Baal (Ehliou Kaj Belou) kiun Aurélien alportis reen al Romo, en venktrofeoj, sed la statutoj de Baal-Eloha , LA " Sinjoro Supre ", tio estas la Pra-Biblio. Efektive, en latina vortprovizo, la vorto havas ambaŭ signifojn: ĝi indikas, statuso samtempe, la pozicion. starado kaj ankaŭ kondiĉo, limo, politika reĝimo; ĉi tiu speco de devoj jam troviĝas en la (per Genezo

ekzemplo cirkumcido), kaj precipe en la Readmono , kaj la tiel Nombroj kaj la tiel Dek, Ordonoj de L' Eliro , kaj eĉ en Josuo .

Kio estas stranga, kaj kio aldoniĝas, estas tio, ke historiistoj antikvuloj rakontas al ni pri la heroaĵo de alia araba reĝino, a certa Mavia kiu, jarcenton post Zenobia, minacis la imperion Roman. Sozomen skribas tion: " Kiel LA reĝo de la Saracenoj estis morto, Mavia, ŝia edzino, ekzercis la tie funkcio de estro de ĉi tio nacio [...]. Kiel sendi engaĝitan, ambasadmiliton en LA Romianoj trovis rifuzis ĝin, proponon ŝi a Mavia, por petu de li pacon. oni diras, Episkopo estis konsekrita subjektoj krom se ol nomas Moseo. Nun, en la naskita Por lia greka, "", radiko sole

soleca, diras la kialo de tiu ĉi monos ; dum " leĝo » diris al si nomos. En anagramo, mi kuraĝas diri, ke ĝi ne estas monaĥo tio volis Mavia, sed la libron de la Leĝo de Moseo, kiun havis Aurélien prenita en Zenobia... je ĉi tiu nivelo, oni povus pensi ke mia imago trompas min. Sed tio ne estas ĉio!

Konstantino la 1-a

Oni diras, ke Konstantino estis la unua kristana imperiestro (ni komprenu ""). Sed jesuo kristano decida pruvo pri tiu ĉi temo. En mia libro titolita , mi evoluigas la ideon, ke la LA Malantaŭ la scenoj de la Gloro fama Koncilio de Niceo, de 325, estis eble ne de kio la Patroj la preĝejo. Mi evoluigas duan ideon kiu montras ke la fama konsilisto al la imperiestro en aferoj de religio, certa Osius, estas eble ne viro de la tempo de Konstantino, de lia Kortego, sed libro: la Libro por ekscelenco, nome "". En Tie Biblio Efektive, estas en la Biblio (ĉe 13/17) ke ni lernas ke Nombroj , La antaŭnomo de Josuo estis Hosea, Osius en la latina. Kaj kiam ni studas de proksime la karaktero de Josuo, ni vidas, ke Josuo similas pli kiel dio ol homo. Ĝia nomo mem indikas ĝin, ekde Josuo, en la hebrea, signifas "". Yahoo estante la dio Savanto de Moseo ("Josuo kaj mi estas " de la' Eliro). Ni notu preterpase tion Josuo havas la saman signifon.

- Sekvante lian kampanjon kontraŭ reĝino Zenobia, Aurélien alportas al Romo la statusoj de Baal Eloha (" LA Sinjoro Supre "), tio estas la Pra-Biblio.
- Konstantino la 1-a havas, por konsili en religio, a certa Ozio , Alivorte Josuo . Ĉi tiu nomo ne indikas homon, sed la romanigitan version de la Pra-Biblio.
- Fine de la 4-a jarcento, la araba reĝino Mavia asertis ne "" (), sed " monaĥo Moseo monos tie leĝo de Moseo » (nomos).

Isaak kaj Iŝmael

La tri anekdotoj (tiu de Zenobia, Konstantino kaj Mavia)

kongruas kiel pecoj de puzzle. Sed estas kvara

peco kiu donas plenan amplekson al mia tezo. Kiam ni legas la

Genezo kun atento, ni vidas (versoj 21/1-2) ke Isaak,

moknoma Israelo estis koncipita de Sara kaj de la Eternulo kiu "(la verbo", por diri vizitis ŝin »

almenaŭ!), kaj **paqad** uzata ĉi tie havas la signifon de " plenumi a viziti

galanta ke ĝi estas Iŝmael, koncipita kun

Hagar, kiu estas la vera filo de Abraham. Tamen ĝi estas la sola

" semo » de Abraham, kiun la Eternulo promesis inter la tuta tero

Eŭfrato kaj Nilo (15/18). Ĉi tiu aspekto de **Genezo**

estu eksplicita en la Proto-Biblio de Longinus. Kaj estis ĉi tio

promeso kiu instigis Zenobia rompi ŝian aliancon kun Romo al

enŝipigi politikon de teritoria konkero.

Ĉiukaze, Konstantino konis Josuon kaj Moseon, sed

certe ne Jesuo Kristo. Kaj se Konstantino inklinus al

Moisiac religio, ĝi estis sub la egido de same kiel Tero Invictus ,

la organizo de tiu ĉi kulto permesis al li fari tion. Kaj kiam, en

ni legas ke kaj ke **Sankta**, Konstantino nur ripetas la grandan ĝi apartenas al Dio esti

la verkisto de Ĉiuj ĉi tio kiu estas Bone principon li revenas al la viro de

lin obei

de Epikteto kaj Stoikismo, la imitaĵo de Dio.

Dio kaj la mondo inter la stoikuloj

La fiziko de la stoikuloj komenciĝas de la sekva postulato: la mondo estas

la kreado de supera, nenaskita, eterna kaj unika dio en

lia ĝenro. Sed, por la stoikuloj, ĉi tiu supera dio ne kreis

la mondo unufoje por ĉiam. La evoluo de la naturo generas

eterna sinsekvo de kosmaj cikloj kiuj postulas

tiom da kreaĵ agoj.

1°) La komenco

Laŭ la tekstoj, la krea ago estas farita jene.

Per ia elspiro, Dio forpelas de li sian spiron.

Ĉi tiu " " (en la greka; en la latina; en la franca **pneuma** spiritus

spirito) ne estas ordinara aerfluo. Ĝi estas ento kie

estas miksitaj fajro, aero (varma aero pro kontakto

kun fajro), la logos (t.e. racio) kaj la animo. En la

malplena kie ili estas projekciitaj, fajro kaj aero disiĝas. Forĵetita de

fajro, la aero malvarmiĝas. Tiam, la malvarma aero kondensiĝas en akvon

(Ĝi estas " la humida"). siavice, la akvo kondensiĝas en teron (tio estas

" LA seka"). Poste, per centrifuga movo pro la logooj, la ordo

de la universo venas al loko. La suno (kiu estas fajro)

diferenciĝas de la steloj (kiuj estas "", tio estas tre etero

varma kaj volatila). En la centro de la universo estas la Tero, kiu

estas kunmetita de la kvar elementoj, la kvar: aerfajro stoikheia

akvo, tero. La animo, principo de vivo de bestoj (inkluzive de homoj

estas parto) havas la rolon manifesti la esencajn funkciojn, al

nome, la kvin sencoj kaj la reproduktadkapablo. Ĝi estas en la

utero de sia patrino ke ĉiu individuo ricevas sian animon. Kiam

morto, la animo de la saĝulo dekroĉas sin de la korpo kaj pluvivas kun

la animo de la mondo. Koncerne la animon de la malsaĝulo (kiel tiu de aliaj

bestoj), ĝi malaperas samtempe kiam la vivo ĉesas.

2°) La Fino

Je la fino de la kosma ciklo, la steloj perdus sian vicigon kaj

la universo suferas ĝeneralan incendion, incendion. Unufoje

reduktita al la stato de fajro, la mondo, la animo de la mondo kaj la logoso

reeniru la dian domajnon el kiu ili komence eliris.

Post tempo de ripozo, Dio renovigas la kreaĵ agon.

La kristana koincido

En la Unue **Epistolo** al Korintanoj , atribuite al Paul, la

resurekto de Jesuo estas donita (en 15/20-28) kiel la komenco, "

unuaj fruktoj», de la regenero de la mondo. La dua paŝo estas la

Dua Paruzio de la Filo, kun la resurekto de la mortintoj kaj la juĝo. Tiam la Filo transdonos ĉion al la Patro. Tiam la Filo mem estos submetita, tiel ke Dio estos "Ĉi tiu estas la"! Ni komparu ĉi tiun ĉiuj en ĉiuj ". scenaron kun tio Regno de Dio de la fino de stoika kosma ciklo: la koincido estas elstara.

stoikismo	Nova Testamento
fina incendio	la agonio de Jesuo ekigas mallumo sur la tero; ŝia morto ekigas tertremon
reintegrigo de materio en la emblemoj	submetiĝo de ĉiuj aferoj en la Filo en gloro »
reintegrigo de la logoso en Dio	subigo de la Filo en la Patro

Kompreneble, ĉi tiu paŝo ne estas de Paŭlo (kaj Korintanoj ankaŭ li, neniam estis historia karaktero), sed Pseudo-Origeno kiu, en la **Traktato de Principoj** nomata " " aŭ **la epistolo**. Li estas ĉe rimarku, ke la kiu Laŭ Mateo (la plej nova el la Evangelioj, kaj estas inspirita de la tri antaŭaj) eksplicite uzas la terminon " regenerado »: en 19/28, li asocias ĝin kun la gloro de la Filo kiam li regos kun la Patro super la Regno.

La Evangelioj estas nur alegorio!

La skismo inter paganaj-kristanoj kaj Jesuo-kristanoj

Ĉu ni havas pruvon, ke pagana-kristanismo estas unua, kaj tiu biblio-kristanismo, tiam Jesuo-kristanismo en ekesti?

Antaŭ pli ol tri jardekoj, kiam mi estis komencis interesiĝi pri antikvaj filozofioj, mi renkontis eta libro titolita kaj kies kopirajto **Vivo de Plotino** estas donitaj al Porfirio, disĉiplo de la menciita Plotino. En ĉi tiu broŝuro de ĉirkaŭ kvardek paĝoj, ni povas legi (p. 25):

Estis, tiutempe, multaj kristanoj, kelkaj herezuloj, de antikva filozofio, kaj aliaj, la herezuloj... sekvantoj de Zoroastro (kaj) Mesus.

Ĉi tiu teksto estas interesa, ĉar, leginte ĝin, kristanoj, en sia totalo, nur havas la elekton inter tri herezoj: filozofio antikva, tio estas tiu de la grekoj, aŭ la barbaraj herezoj de Zoroastro kaj Mesus. Tamen, kiam ni akuzas grupon esti herezuloj, ni implicas la ekziston de la ortodoksuloj.

Ĉi tiu teksto de la evidente **Vivo de Plotino** ĝi en sia origina logiko. Por tio, sufiĉas rimarki kiu estas kvalifikita kiel " ", kiu rajtigas forigi la unua okazo de la termino " ". La originala teksto herezuloj estu vortumita jene:

Estis, tiutempe, multaj kristanoj, kelkaj (la realaj) de antikva filozofio, kaj aliaj, la herezaj anoj de Zoroastro kaj Mesus.

aktuala teksto	teksto revenis
Estis, tiutempe, multaj kristanoj, iuj herezuloj, de filozofio antikvaj, kaj aliaj, herezuloj... sekvantoj de Zoroastro (kaj) de Mesus.	Estis, tiutempe, multaj kristanoj, iuj venantaj el la antikva filozofio, kaj aliaj, la herezuloj sekvantoj de Zoroastro kaj Mesus.

Kiu estas Mesus? Ni havas elekton inter Moseo kaj la Mesio. Ĉi tio kio sumiĝas al la sama afero, ĉar la vorto "" estas la francigo Mesio el la greka kio signifas "", kaj tio meza ", " mediatoro la Biblio prezentas Moseon kiel la peranto inter Dio kaj la Izraelidoj. Poste, inter la Jesuo-kristanoj, estos Kristo kiu prenos la rolon de mesio/peranto. Jen kial la Eklezio insistos en la mensogo asertante ke "estas sinonimaj." Mesio "Kaj" Kristo »

La eklezia traduko

la hebrea	greka	la latina	franca
mashiah	kristo	kristo	christ = messiah

Raciisma tezo

franca	greka	francigo
meza = mediator =	miajn ostojn mesitos	"mesio"

Ĉio ĉi signifas diri ke en la tempo de Porfirio (kiun ni metas ĝenerale en la 3-a jarcento... kvankam... sed ni pluiru) la veraj Kristanoj, ortodoksaj kristanoj, estis la filozofoj Stoikuloj, kiuj serĉis la savon de la animo en la serĉado de nu, kaj ke la menciita Porfirio estis el ili. Ĉi tiu malkovro kapitalo kontraŭdiras klasikan ekzegezon kaj renversas ĉion la historio de la unuaj kvar jarcentoj de nia epoko.

La Jesuo-kristana Logoso

En la kunteksto de stoika fiziko, Dio estas la majstro laboro de la mondo, dum la logoso estas la laboristo. Tamen, ĝi estas

Ekzegezo

raciisto

ĝuste kion la antikvuloj diris "ekzemplo, en liaj skribaĵoj:" Patroj "de la preĝejo. De Difinoj de konsilio de Niceo, Atanzio Ĝi estas Dio kiu, Logoso, kiel ĝia... de unu Dio, faru ĉiuj aferojn Ĉio estas Logoso de unu Dio, kiu povas doni ordonojn; se dezerto ŝia kiel mano. La agado de konsistis la agado de Logos konsistis en ekzekuto ĉi tiuj ordonoj. »

De tiam ekestis demando, kiu estigis seriozan konflikton teologio inter la stoikuloj. La logos kiu estis en Dio estis atributo de Dio; ni povas diri, ke li estis lia kialo. Sed kio ĉu ĝi estas expectoritaj emblemoj? En Athanasius, ĝi fariĝas "" de Dio ; en aliaj li fariĝas subulo dio, kio implicas la diteismo (kaj Dio ne plu estas unika); en aliaj, la logooj estas nur kreaĵo de Dio generita de dia eksvalidiĝo; kaj de kiam li estis naskita, li havis komencon. Tiuokaze, Kio estas ĝia naturo? Kompreneble, la logos venis de Dio, sed ankaŭ aero kaj fajro, tamen ili ne estas diaj. La disputo daŭris ĝis la fino de la 4-a jarcento. Ni finas konsenti dirante ke la naturo de la logoso estis "al la naturo samsubstanca de Dio; ke li estis dia estaĵo. Kaj kiel la dio de majstrokonstruisto estis la "" de ĉiuj aferoj, la Logoso (kun majuskla L) estis konsiderita lia" Filo "".

Ĝenerala identeco

Tamen, ĉi tiu doktrino de granda malfacilaĵo: ĉar samsubstanciismo levis a la Patro kaj la Filo estis ĉiuj du el dia naturo, ĉu ili ne estis du apartaj dioj? Por savi monoteismon, Athanasius prezentis la ideon ke identeco naturo inter la Patro kaj la Filo estis komparebla al tio kiu ekzistas inter ĉiu el ni kaj nia patro. Sed estas facile kompreni, ke ĉi tiu identeco estas nur "". Ĉar, kvankam genérico ni estis kiel niaj patroj, estas abismo inter ĉi tio simileco kaj identeco. Ni ne konfuzas nin kun nia

patroj. Ni havas propran personecon, kiu ne estas tiu de niaj patroj. Ankaŭ nia agado ne estas konfuzinda la agado de niaj patroj. Ĉi tiuj principoj ne povas esti forigitaj de la doktrino de Atanazio. Ekzemple, estas la Filo kiu origine de tempoj, agas kaj faras la mondon laŭ ordono de la Patro; ĉi tiu estas la Filo kiu iras kun Adamo kaj Eva en la surtera paradizo; Ĝi estas la Filo, kiu sin montras al la patriarkoj kaj al Moseo; li estas la filo kiu estas enkarniĝinta en la utero de Maria.

En la fina analizo, la ĝenerala identeco de Athanasius estas nur unu maniero paroli. La fakto estas, ke, en ĉi tiu doktrino, ekzistas du dioj, kies supozata unueco estas en realeco nur unu simileco.

Samtempe (mi parolas pri la 350-aj jaroj), la esprimo

“ spirito » perdis sian komencan signifon. La vorto ne plu designata

LA " batas » kreinto de Dio, sed samtempe la dia naturo de

“ Patro» kaj la “Filo” / Logoso, kaj tial ankaŭ de la “” Kaj ne estis ĝis la logoi spertikoï

Sankta Spirito

Koncilio de Konstantinopolo, en 381, ke la sankta spirito estis oficiale rekonita kiel samsubstanca kun

“ Patro» kaj « Filo ”. Do

aperis la dogmo de “la Sankta Triunuo ”.

stoikismo	teksto revenis
La Patro de ĉio	La patro
La emblemo	La filo
Logoi spermatikoï	Sana menso

Estas sen diri ke la aldono de tria dia persono

neniel malfortigas nian kritikon de la ĝenerala unueco de Atanazio.

La cifereca unuo

La klarigo de Augustine senmarka unuo cifereca ne esti konvinka; Sankta anstataŭigis la. Ĉe ĉi tiu bonega kuracisto, unuo

la tri diaj personoj havas nombran unuecon ĉar

ke ili ĉiuj tri havas la saman substancon. La Patro, la Filo kaj

la Sankta Spirito formas nur unu Dion, ekde la unueco de

substanco ekskludas ĉian duecon. Do, kiam unu el la tri

homoj kontaktiĝas kun la mondo, ĝi ne plu intervenas

per agoj specifaj por ŝi sole. La agado kiun ĝi efektivas estas

tiam tiu de la dia naturo kiu estas komuna al la tri personoj.

Ne estas la Filo, kiu, laŭ la ordono de la Patro, kreis la mondon;

ne estas li, kiu aperis antaŭ longe al Adamo, al la patriarkoj, al

Moseo; ne estis li, kiu formis la korpon de Kristo en

la brusto de Maria. Ĉiuj ĉi tiuj operacioj estis plenumitaj de la

dia naturo komuna al la tri personoj.

Sed tiam, kial tri homoj kiam estas nur unu dio kiu

agoj?

Sankta Aŭgusteno respondas, ke la diaj personoj estas distingitaj

unu de la alia ĉar ĉiu el ili havas posedaĵon ke ĝi

estas la sola posedanta kaj kiu malebligas ke ĝi estu konfuzita kun la

aliaj: la por la Filo, patreco por la Patro, ĝin ricevis filieco

spirante por la Sankta Spirito!

La kialo ne povas akcepti ĉi tiun logomaĥion.

Unue ĉar tio signifas, ke estas tri homoj

tiel ke ĉiu el ili kompensas tion, kion la aliaj du ne faras

ne povas aŭ ne volas fari.

Tiam ĉar tri diaj personoj havantaj la saman naturon

pliigita, aldonita, por ĉiu el ili, kun specifeco

kiu estas al li specifa, nome, patreco, fileco kaj

spirado, tio donas tri malsamajn naturojn, do tri diojn

distingitaj unu de la alia per la naturo specifa al ĉiu. Jen kelkaj okulfrapa ekzemplo. En 7/16, ni legu "(alie kiel la Filo) **Evangelio** laŭ **Jeans**, ni legu "(alie kiel la Filo) **diras: Mia doktrino ne estas** mia, sed de Tiu, kiu min sendis **»...Kiu sendis la Filon? Jesuo** diras ĝin en 12/49: " **Ĉar mi ne parolis pri mi mem; li mem ordonis al mi, ke mi devas** sed la **Patro, kiu sendis min, mi** **Ĉi tio** **diru** kaj kiel **devis** **paroli** ". Per ĉi tiuj vortoj, ni ne povas dedukti nur unu aferon: la Patro kaj la Filo ne havas la samon intelektaj kapabloj.

Ni vidas klare, ke la Sankta Triunuo estas nur homa invento. Kaj jarcentoj da kvereloj kaj vortaj eraroj malsukcesis repacigi la ĉeeston de tri homoj en unu dio sen fali en triteismon.

La kristologia konflikto

Tiu ĉi teologia konflikto estis supermetita de kristologia konflikto.

Estas la Logoso, dia persono, kiu, inter la Jesuo-kristanoj, kunigas lian dian naturon kun la homa naturo. La prologo de Ĝi **Evangelio** laŭ **Jeans** **Je la komenco** estis **LA Verbo** [...], **LA** vorto fariĝis karno kaj **LA** **»**. Sed kial la Logoso devis fariĝi homo? pro postuloj esprimitaj de la "dia". Jen kio **ordonojn** diras Lactantius en siaj skribaĵoj, oni diras, **diaj institucioj** 320, sed verŝajne de pli lastatempa dato, ĉar ĝia Logoso estas tiu inventita de Apollinaris de Laodicea en la jaroj 350/360: lia korpo estas nur karno, en kiu la Logoso estas tenita la loko de la animo. Kia ajn la kazo, Lactantius skribas (4/24) tion " se ni objekto (al la **Dio kuracisto de saĝo**) : "Vi ordonoj de la aferojn nebla, "mi mem" li li devas respondas : "Ĉi tiuj aferoj, mi **LA** faru [...] peko ankoraŭ "Mi, mi ne pordo por estas la sama karno ke **VI**, kaj **naskita** regas **en mi** " .

La humanigado de la Logoso estis teoriadita ĉirkaŭ 360 fare de du lernejoj: tiu de Diodoro de Tarso kaj tiu de Apollinaris de Laodicea. En 362, Athanasius unuigis la du grupojn en koncilio kiu okazis en Aleksandrio.

La grupo de Diodoro deziris, por Kristo, la apudmeton bone aparta de la du naturoj; dieco kaj korpo "(kunigante karnon kaj animon). Ili diris: " **kompleta**» **LA** filo **de** Dio prenis (appropriated) la filo de **David**".

La apolinistoj akuzis la diodoristojn je malgrandigo de la Kristo en la rango de homo, en kiu dieco estus loĝinta. Ili diris ke " **La kuniĝo de Dio kun A** **kompleta** viro donus loko **havas** du **estaĵoj** aparta, adopto el kiuj mon estus **filo de** Dio per naturo, **la alia** de **"**, tial la nomo " **adoptistoj** » kiun ili donis al siaj kontraŭuloj. Por Apollinaire, sindikato, eĉ la **"**, de la dia **korpo** de la homa, estis nur ebla en homa organismo sen animo, nekompleta homo, tio estas karno sen animo ricevita de la Logoso / Kristo en la utero de virino (kiun la teksto, kiu venis al ni, nomas Edziĝinta). Ĉi tiu miksaĵo ne kaŭzis ajnan ŝanĝon por la dieco, aliflanke, homa karno estis diigita. Tiel, la Logoso d'Apollinaire havis unu naturon kaj unu naturon nur.

Adoptismo de Diodoro	Enkarniĝo de Apollinaire
Kristo loĝas en la korpo de plenkreskulo kaj preni kontrolon	Kristo malsupreniras en la ventron de virgulino kie li faru koverton karna
Kompleta viro = Korpo + animo	Nekompleta viro = Korpo sen animo

Notu preterpase, ke la nomoj "Edziĝinta "Kaj" filo de Davido» sugestas ke, ĉirkaŭ 360, la evangelia rakonto estis se ne fiksita, almenaŭ bone progresinta.

Ŝajnus, ke ili estis marĝenigitaj, kaj adoptistoj profitisapollinistoj, de parenco populareco. Sed ĝi ne daŭris. De 374, kritiko estis tiel ĝeneraligita en la Oriento ol en la Okcidento. Ĉi tiu kritiko baziĝis sur la fakto ke, laŭ la Biblio, la homo, kiu pekis (Adam) estis kompleta. Kiu ebligis diri ke "Se la viro prenita (per la Logos) estis nekompleta [...], nekompleta estas nia savo, ĉar la homo ne estis tute savita." De nun, la postulo iris al divinigo de homo kun kompleta korpo. Tamen ni retenis la ideo de la enkarniĝo en la ventro de Maria, kiun oni diras al ni, estis virga. La sintezo de la du lernejoj estis farita.

Humanigo de Kristo
Kristo malsupreniras en la ventron de virgulino kie ĝi estas loĝigita en kompleta korpo

Ĉio ĉi ne okazis glate. Per certaj vortoj, certaj dogme sonantaj frazoj, ni povas diri ke la Evangelioj

kanonikoj ankoraŭ portas la cikatrojn de tiu kristologia konflikto: ĉiu partio havis sian propran Evangelion: tiun de la adoptistoj. Ĝi estas la Laŭ Mark ; tiu de la apolinistoj estas la; Laŭ Jeans tiu de la docetistoj estas la Laŭ Luko ; tiu de la partenogeno-. Kiu klare sistoj estas la Laŭ Mateo montras ke la redaktoj de niaj kanonikoj varias proksimume inter la mez-al-malfrua 4-a jarcento p.K., plej frue.

Marcion, Docetismo kaj Gnostikismo

Por nomi la Kriston de Apollinaro dotita de viro "la esprimo estis uzata" esprimo nekompleta ", estigis deflankiĝon de la doktrino: iuj Kristo en aspekto de karno ". Ĉi tio

Apolinistoj asertis ke la korpo de Kristo ne estis de homa karno, sed ke li estis etera korpo donanta nur la impreson, ke li estas farita el karno. En la eklezia tradicio, ĉi tiu devio estas nomita (de la greka "); ĝia iniciatinto estus certa Marcion. Sed la docetismo dokeo, " aspekto tradicio lokas ĉi tiun viron ĉirkaŭ la jaro 140, kio estas absurda.

En realeco, ambaŭ la Marcionismo estas kunmetita doktrino. Ni trovas tie teorio de emanado aŭ teorio de (ĉi tiuj eonoj spiritaj estaĵoj kiuj, komencante de Dio kaj finiĝante en Jesuo, estas generitaj sinsekve en sia deveno al la mondo); krom tio, en la estas nur unu eono. la Jesuo, Marcionismo, etera en formo de viro.

Ĉe docetismo, kiun ni ankoraŭ perceptas en la kion ni trovas en Laŭ Luko, aldonas
L' antinomiismo la Laŭ Jeans, tio estas la ideo

ke la leĝo de Moseo estas malbona, ke ĝi ne venas de la bona dio,
sed de la diablo, de Satano, ke la" (14/30). Laŭ Jeans ankaŭ nomas " gvidanto
de ĉi tiu mondo

Tiel en 8/44, Jesuo diris al la judoj: "" . Kaj en 8/38: " VI havi Por patro
LA diablo! VI faru LA aferojn ke VI havi
aŭdis de via patro »... Ĉi tio, ŝajnas, implicas

ke la malpermesoj de la Dekalogo transdonitaj de Moseo ne venas
de la bona Dio, sed de Satano. Cetere, en 12/47, li klare diras tion
Jesuo ne venis por "" (surbaze de la juĝisto LA mondo
malpermesite de la Dekalogo), sed por "" danke al du savi la mondo
ordonoj: 1° rekono de la Patro (14/13); 2° amo
reciprokeco de homoj (13/34).

LA Marcionismo estas do nepre malantaŭa al tiu el kiu ĝi ĉerpas inspiron. Proto-Luc Kaj
ĉe Pra-Johano Mi metas la aspekton de ĉi tio
doktrino en la lastaj du aŭ tri jardekoj de la 4-a jarcento.

Koncerne gnostikismomanadōu estas kompleksigo de la teorio de
la , ĝi estas eĉ pli lastatempa (fine 4-a, frua 5-a jarcento).

Konkludo

En resumo, ni ankoraŭ ne havas pruvon ke Jesuo
efektive ekzistis.

Aliflanke, ni kunigis sumon de argumentoj montrantaj:

1) Ke kristanismo bazita sur greko-romia stoikismo havas
antaŭis biblian kristanismon de la tempo de Konstantino la 1-a
kaj Jesuo-kristanismo aperis ĉirkaŭ la mezo de la 4-a jarcento
(ĉi tiuj lastaj du kategorioj povas esti metitaj sub la
ĝenerala titolo de " Jude-kristanismo ").

2) Ke tiu ĉi jud-kristanismo pruntis, per sinkretismo, la
kaptadoj de soteriologiaj religioj el la Oriento, sed tio
ĝia etiko restas greko-romia.

3) Ke la dogmatiko de tiu ĉi jud-kristanismo ne ĉesis
ŝanĝi, malgraŭ tio, ke – kiel diris Bossuet – " varii
en la elmontro de fido estas a marko malvero ".

4) Ke la kanonikaj Evangelioj ne datiĝas el la 1-a jarcento p.K
epoko, sed nur ekde la mezo de la 4-a jarcento, plej frue.

Ĉio ĉi kontribuas al la tezo, laŭ kiu Jesuo Kristo estas a
fikcia karaktero, kaj ke Jesuo-kristanismo baziĝas sur a
mito inventita dum la 4-a jarcento p.K. Estas tio
al kio logike kondukas nin raciisma ekzegezo.

Por plenigi la hiaton inter la 4-a jarcento (dato en kiu la mito
eliris el homa imago) kaj la 1-a jarcento (kadro
historia kie la nehistoria vivo de Jesuo supozeble estas
disvolvi), la Eklezio inventis malveran rakonton kie ni vidas la
Jesuo-kristana religio disvastiĝis nerezisteble tra ĉio
Romia Imperio ; kie la Jesuo-kristanoj estas elmontritaj
persekutoj, kiuj fakte neniam okazis; kie la martiroj
elportu torturon kun kuraĝo, kiu superas ĉion tion
normala homa kondiĉo povus elteni; kaj ĉefe kie ni
loko de kleraj karakteroj (kiel Justino, Ireneo, Tertuliano,
Origeno ktp.) al kiu ni atribuas tekstojn, kiuj post analizo
objektiva, rezultas esti verkoj verkitaj de aŭtoroj
poste (de aŭtoroj de la 4-a kaj 5-a jarcentoj). Ĉio ĉi estas,
strikte parolante, falsado de la Historio, reviziismo, kiu subigis homojn dum jarcentoj, kaj kiu

ankoraŭ funkcias. Ju pli da ni estas por koni la abomenindaĵon
pakaĵo, des pli la Jesuo-kristana fablo perdos sian allogon, kaj
des pli da homoj, seninhibitaj, povos je socia agado al
pli bona mondo.

Rekomendita bibliografio

Mi ne neas la gravecon de la verkoj de grandaj antaŭuloj kiel Paul-Louis Couchoud, Prosper Alfaric, Joseph Turmel kaj multaj aliaj. Sed, estante ĝis nun la sola esploristo por subteni malkaŝe la mita tezo de kristanismo evoluinta el pagana stoikismo de la unuaj du jarcentoj p.K. al Jesuo-kristanismo de la 4-a jarcento, mi povas nur kuraĝigi vin al aĉetu miajn proprajn librojn (precipe LA Malantaŭ la scenoj de la Gloro, LA kristanismo la testo legas de tie kialo, kaj ankaŭ La enigmo de drako malsupre LA Plotino). Ili estas disponeblaj ĉe Amazon.fr.

Tamen, por tiuj, kiuj ŝatus enŝipiĝi en ekzegezon raciisto, mi ŝatus doni la jenan konsilon: unue akiru Biblion (Malnova kaj Nova Testamento) kiu

igas la hebrean aŭ grekan tiel laŭvorte kiel la lingvo permesas klareco necesa por la kompreno de la tekstoj (ekzemple, tradukita de JN Darby, eldono "Tie Sankta Biblio Tie Bone Semo", Patriko Boistier, Valencio, 1970).

Poste, mi rekomendas investi en kvar bazaj libroj:

- 1) Les Verkoj kompleta atribuite al Justin Martyr (Red. Migne, Paris, 1994).
- 2) L'du Eklezia historio atribuite al Eŭsebio de Cezareo (Red. Cerf, Parizo, 2003).
- 3) Philosophumena Aŭ Refuto de ĉiuj LA herezoj, sen Aŭtornomoj (Siouville-traduko, Ed. Archè, Milano, 1988).

Por ĉi tiuj unuaj tri libroj, memoru, ke ili estas skribitaj eklezia, do tendenca kaj verŝajne reverkita. Kun ilin, vi povos praktiki internan kritikon, kiun, mi kuraĝas diru, vi metos vian piedon en la piedingo.

La kvara libro estas LA Religio orienta En LA paganismo Roman – kiu kunigas la konferencojn de Franz Cumont ĉe la Kolegio de Francio en 1905 (Red. Paul Geuthner, Parizo, 1963). A libro de nekutima erudicio.

Tiam, se vi havas sufiĉajn financajn eblecojn, ne hezitu alproprigi du fundamentajn verkojn:

- 1) La Memuaroj dum servi eklezia historio de la ses unue jarcentoj, de Sébastien Le Nain de Tillemont (Red. Robustel, Parizo, 1698).
- 2) La nomo de Konsilioj laŭ la originalaj dokumentoj, Karl Joseph Héfélé (Red. Letouzey kaj Ané, Parizo, 1907)... sciante ke diritaj originalaj dokumentoj ne nepre estas!

Fine, kiel vi bezonas ĝin, aĉetu la tekstojn patrologioj ĉe Éditions du Cerf, preferante tiujn kiuj prezentu la originalan tekston apud la franca traduko.

Jesuo
Ĉu li ekzistis?

Nicolas de Burgo

Estas mitismo kaj mitismo

Ekde la 1790-aj jaroj aŭtoroj argumentas, ke Jesuo estas a mito konstruita el antaŭaj mitoj.

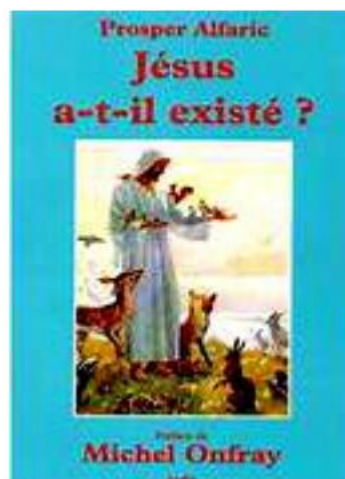
De la tempo de Paul-Louis Couchoud (1879-1959) la ideo ke Jesuo ne faris ne ekzistis foje estis diskutita. Ĉi tiu ideo estas malpli kaj malpli videblaj kaj profesiaj historiistoj intence ignoras ĝin.

Resume, hodiaŭ, ĝi preskaŭ ne plu ekzistas. Mi mem publikigis A invento nomita Jesuo kiu ne ŝanĝis ĉi tiun staton. Aŭtoroj kontraŭantaj la ekziston de Jesuo ankoraŭ ekzistas sed ili ne sukcesas aŭdigi sin, des malpli konvinki.

Ni (la aŭtoroj kontraŭantaj la ekziston de Jesuo) konsentas pri pluraj punktoj:

- la kvar evangelioj estas la ĉefa fonto pri Jesuo;
  - la evangelioj kontraŭdiras unu la alian kaj rakontas malverajn rakontojn-simila;
  - inter la antikvaj aŭtoroj, kiuj mencias Jesuon, neniuj estas certe sendependa de kristana diskurso: ili ĉiuj havas povis trovi iliajn informojn de kristanoj;
- Tamen, la laboro de la mitisto ne devus ĉesi tie. Post detruinte la postsignojn pri la ekzisto de Jesuo, la mitisto devas konstrui. Se li volas konvinki, li devas klarigi kial kaj kiel la karaktero de Jesuo estis elpensita. Por tio, li devas establi kvaran punkton:
- la rakonto de Jesuo havas similecojn kun mitoj antaŭaj.

Se ĉi tiuj similecoj estas klaraj kaj multaj, ni povus pensi ke la historio de Jesuo estis rakontita pro teologiaj kialoj kaj ne pro historiaj kialoj.

Kaj ĉi tie diverĝas la mitistoj ĉar ili oferti du apartajn kaj juste ne tre kongruajn, kiujn ni komparos. BONA certe aliaj klarigoj, aliaj mitoj povas esti konsiderata sed, por la momento, estas la debato inter mitistoj, kiun mi volas alteriĝi.

La misteraj kultoj ĉe la origino de la rakonto de Jesuo

Dum jarcento (almenaŭ), mitistoj vidis la originon de Jesuo en "misteraj kultoj". Tiuj ĉi kultoj venis de la Oriento

kaj prosperis en la Romia Imperio inter la 3-a jarcento a.K.

Jesuo Kristo kaj la 4-a jarcento p.K. Ĉi tiuj aŭtoroj atentigas

nombro da similecoj inter misteraj kultoj kaj

kristanismo. Kiel skribis Prosper Alfarić, "

similecoj implicu ĉu Jesuo a certa

Alfarić, ekzistis? p. 63).

De tia toksomanio» (Prosperu

Nu ne. Kvarfoje ne!

- Simileco povas esti pro dependeco sed ankaŭ al a komuna origino. Du religioj eble adoptis la saman ideon

kiu estis en harmonio kun la tempoj sen ke ekzistis ia dependeco de unu al la alia.

- Se ni sukcesas establi ke kristanaj ritoj estis influite de antaŭaj religioj, tio ne indikas tion Jesuo ne ekzistis. Trovu en misteraj kultoj a bapto aŭ manĝo memoriganta la oferon de la dio estas interesa sed ĝi nur indikas unu aferon: ke religio nova religio povus prunti de antaŭaj religioj. A Jesuo realo povus establi bapton kaj komunuman manĝon.
- Same, se ni sukcesas establi ke kristana teologio havas influita de antaŭaj religioj, tio indikas nenion pri la ekzisto de Jesuo. Vera karaktero povus diri ke li estis la filo de Dio kaj ke li revenos por juĝi la vivantoj kaj mortintoj, eĉ se aliaj tion diris antaŭ li. Ni povus rakonti pri mirakloj, virga naskiĝo aŭ a rakonto pri reviviĝo pri Jesuo kiu ekzistis.
- Fine, la similecoj devas esti pruvitaj, ĝuste establita laŭ klare identigita kaj ĝuste citita dokumentaro. Ĉi tio ne ĉiam okazas (vidu Aneksaĵon 1).

Tio estas kvar manieroj erari, kvar malĝustaj manieroj pensu, ke Jesuo ne ekzistis.

Kiel do mito povas konvinki, ke Jesuo venis de de antaŭaj mitoj? Ne per ritoj, ne per teologio sed per la detaloj de la vivo de la karaktero. Mitistoj trovis en misteraj kultoj estas ligoj kun la vivo de Jesuo. Ili ne estas ĝuste establitaj (vidu Aneksaĵon 1).

Juda origino por la rakonto de Jesuo

Ni ĉiam sciis, ke la Jesuo, pri kiu la homoj rakontas al ni evangelioj estas judo, kiu vivis en juda medio kaj kiu sindediĉis lia vivo elsendante judan religian mesaĝon bazitan sur la pli fruaj judaj tradicioj (komencante per savo kaj

Mesio). Kiam ni ekzamenas aferojn proksime, ni vidas tion la influo de juda tradicio sur la rakonto de Jesuo estas vere amasa.

La ligiloj inter la rakonto de Jesuo kaj certaj epizodoj de estas ja tre klaraj (vidu apendicon 2),

precipe en la Pasiorakonto (vidu Apendicon 3).

Kelkaj aŭtoroj, ĉiu laŭ sia maniero, montris ĝis kia grado kvanto de epizodoj en la vivo de Jesuo estas konstruitaj tiel, ke " plenumi LA Skriboj ", por realigi kio la Malnova Testamento estis anoncinta (promesita?). Ĉi tiuj ligiloj estas senfine pli klaraj ol tiuj, kiuj troviĝas inter misteraj kultoj kaj la vivo de Jesuo.

Ĉi tio indikas, ke la rakonto de Jesuo ne estis disvolvita laŭ misterreligioj sed prefere laŭ juda tradicio.

Ĉi tiu filieco estas postulata multfoje per la evangelioj, tien oni devas rigardi.

Konkludo

Persisti vidi en misteraj kultoj la originon de Kristanismo konservos la kontestadon de la ekzisto de Jesuo en la konfidenco kie ĝi vegetas dum pli ol du jarcentoj.

Aneksaĵo 1

Ligoj inter la vivo de Jesuo kaj la vivoj de aliaj dioj

La mitistoj, kiujn mi konsultis, vidas ligojn inter Jesuo kaj misteraj kultoj sed tiuj ligoj ĉefe koncernas la kulton kaj teologio. Tamen ni trovas en Prosper Alfaric kaj Guy Bezonas iujn komparojn kun la vivo de Jesuo.

La vivo de Jesuo en la misteraj kultoj laŭ Prosper Alfaric

sur paĝo 38 de Jesuo ĉu li havas ekzisti? Prosper Alfaric trovas ligojn inter la vivo de Mitra kaj tiu de Jesuo.

La Evangelio laŭ Mitrao laŭ Eubulus

“ La disĉiploj de Mitrao posedis la atingojn de sia majstro. Ni Ni tre detala rakonto parolas pri certa Euboulos kiu elmontris ŝia historio "en multaj libroj". Ĉi tiu evangelio de a aliajn sekso estis pli etendita ke neniu de la nia, ĉu Kaj li devas havi A analoga. enhavo» Prosper Alfaric, Jesuo ekzistis? P.38.

Alfaric donas du referencojn: Porfirio kaj Hieronimo kiuj havas fakte skribas tion " Eubule ^{havas} faru la rakonto de Mitraso en pluraj libroj » sed la malmulton, kion ni scias pri la enhavo de ĉi tiuj libroj ne mencias la evangeliojn aŭ Jesuon. Guy Fau kaj Georges Las Vergnas ankaŭ scias pli ol Porphyre pri libroj de Eŭbulo.

Estas tute senpaga supozi ke la libro de Eubulus " devis havi A enhavo similaj » al tiu de la evangelioj. Ĉi tio La proksimiĝo inter Jesuo kaj Mitrao baziĝas sur nenio.

La vivo de Mitra estas tre simila al tiu de Jesuo

Alfaric daŭrigas:

“ De multaj tekstoj kaj monumentoj figuro en fari aludo al la naskiĝo de ĉi tio filo de suno, la sia infanaĝo peniga, rekrutita al lia lukti senĉesa kontraux spirito ĉe sia de malbono, kunuloj ilia socio, sur per lin, lasta manĝo en lia morto, la komenco al lia triumfa ĉieliro. Sankta Justino Al la mezo de II jarcento kaj al de la 3-a Tertuliano notas vivon, kaj tiom da punktoj ŝia kiel jarcento, tiu de aliaj savantaj dioj, al tiu de aspektas kiel on Jesuo (noto: Justino, Apol., 40). 1.66.4 70; Dkai., 78,6; Tertuliano, ekzistis? De praescr., » Prosper Alfaric, faris Jesuo p. 38.

La tri tekstoj de Justino traktas respektive la Eŭkaristion (rito kaj ne la vivo de Jesuo); de rilato inter la vivo de Mithras kaj trairejo de la libro de Danielo (Malnova Testamento, nenio al vidu kun Jesuo); de rilato inter la kulto de Mitrao kaj a profetaĵo el la libro de Jesaja (Malnova Testamento, nenio rilatanta al Jesuo). La teksto de Tertuliano ankaŭ parolas nur pri rilato inter rito de la Eŭkaristio kaj la inico de la anoj de Mitrao (ritoj kaj ne la vivo de la dioj).

En la tekstoj donitaj kiel referencoj, Justino kaj Tertuliano ne faras ne vidas, ke la vivo de Mitrao" aspektas kiel on multa de montras tiun de Jesuo ".

La vivo de Jesuo en misteraj kultoj laŭ Georgo Las Vergnas

sur paĝo 111 de Georges Las Vergnas Ĉu Jesuo Kristo ekzistis? trovas en misteraj kultoj elementojn, al kiuj li proksimigas la vivo de Jesuo.

La resurekto de Attis kaj la malplena tombo

“ Ni havis LA plej bona atestantoj: Ni sapoj de Firmicus Maternus (ĉirkaŭ 350) la pastroj de Attis asertis havi ĝin enterigita per la manoj ili tiam rimarkisKaj ŝia resurekto (Firmicus Maternus, De errore profanarum religionum, 3.1). Ĉi tiu malpleno se atestite de la tombo tre impresita ĉu Jesuo Kristo ekzistis? de homoj. » Georgo Las Vergnas, p. 111.

La mito de Attis estas pli malnova ol kristanismo. Ni renkontiĝo kun Herodoto (-480,-425), Katulo (-84,-54) kaj Diodoro de Sicilio (-60, -30) sed la resurekto de Attis ne aperas tio kun Firmicus Maternus en la mezo de la 4-a jarcento: “ Por ĉi tiu trankviliĝu incitita virino Aŭ por havigi A reliefo al lia penton, ili proklamis la resurekton de li antaŭe entombigita baldaŭ ili havis ”.

Ĉi tiu atesto estas interesa sed ĝi estas malfrua (4-a jarcento). LA mito de Attis, kiun Firmicus Maternus prezentas al ni, ne estas a mito de antaŭ kristanismo. Koncerne " malplena se atestita de tombo impresis multajn homojn » ĝi estas pura invento.

Konfirmo de Herodoto

Las Vergnas daŭrigas:

“ LA laikaj historiistoj aŭtentikigita: Herodoto priskribas vivon
homa de Attis (Rakontoj en 1-34-43. Li faru de Attis A filo de
Krezo mortinta batitaj a ĉe apro). » Georges Las Vergnas,
Ĉu Jesuo Kristo ekzistis? p. 111.

Tamen, kion Herodoto skribas, ne havas rilaton kun la historio de Jesuo.

La Evangelio laŭ Mitrao laŭ Eubulus

Las Vergnas daŭrigas:

“ Fine, A certa Euboulos rakontu tie vivo de Mitraso "en de
multnombraj libroj" analogaj al niaj evangelioj (laŭ Porfirio, 4.16). Ĉu li havas On
abstinado, ekzistis? » Georges Las Vergnas, Jesuo Kristo
p. 111.

Prosper Alfaric ankaŭ disponigis la informojn, vidu supre.

La juda kontribuo

Las Vergnas daŭrigas:

“ Ŝia Vivo venu Super ĉio de la profetaĵoj mesia : vidu LA
ĉapitro la juda kontribuo. Ĝi estas » Georges Las Vergnas,
Ĉu Jesuo Kristo ekzistis? p. 111.

Ĉi tie ni konsentas sed ne plu temas pri kultoj misteroj.

Fine

Post kiam la misa rezonado estas forigita, nenio restas.
Neniu el la similecoj notitaj inter kristanismo kaj la
misterreligioj ne sugestas ke Jesuo ne ekzistis, almenaŭ
en la mitaj verkoj, kiujn mi konsultis. Mi ŝanĝos mian opinion
kiam oni prezentas al mi bone dokumentitan ekzemplon kaj ankaŭ
konvinkante ke la similecoj inter la vivo de Jesuo kaj la
juda tradicio. Mi atendas...

Apendico 2

La Evangelioj estas trempitaj en juda kulturo

Jen du epizodoj el la vivo de Jesuo, inter multaj aliaj, kiuj estas klare inspiritaj de pli fruaj judaj rakontoj.

La ŝtormo trankviliĝis

Dum boatvojaĝo, Jesuo trankviligis ŝtormon, same kiel Jona, kelkajn jarcentojn antaŭ Kristo. Ne nur la rakontoj estas tre similaj, sed ili estas rakontitaj en la sama maniero.

Jona 1,4-16

Sed la Eternulo sendis fortan venton sur la maron;

tiom ke la ŝipo minacis disiĝi [...]

Koncerne Jonas [...] li dormis profunde.

Tiam la kapitano venis al li kaj diris:

“[...] Leviĝu, voku vian dion. Eble ĉi tiu dio

li pensos pri ni kaj ni ne pereos. » [...]

La viroj tiam levis

Jona kaj jxetis lin en la maron.

Mateo 8,24-27

Kaj estis granda skuado en la maro

ĝis la punkto, ke la boato estis kovrita de la ondoj.

Li [Jesuo] dormis.

Ili venis kaj vekis lin, dirante:

Savu nin, Sinjoro, ni pereas! [...]

Tiam li leviĝis kaj admonis la ventojn kaj la maron,

Tuj la maro staris
senmova, trankviligita de lia furiozo.

Estis granda trankvilo.

Kaj la viroj estis kaptitaj
de granda timo al
de la Eternulo, proponis al li a
oferon kaj faris promesojn.

Kaj la mirigitaj homoj diris:
Kiu estas li, ke eĉ la ventoj
kaj la maro obeas al li?

Ni donu pli evoluitan ekzemplon.

Jen eltiraĵo el la libro de Jesaja:

“ La spirito de La Sinjoro sendis al on Mi. Jen kial li sanktoleis min, _____ Li
mi afliktitojn, anonci Bone Nova al malriĉa, konzolo ĉiuj
LA anonci al kaptitoj liberigo... » (Jesaja

61.1, laŭ la Septuaginto).

Tiu ĉi juda teksto datiĝas el la 6-a jarcento a.K. Li estas
tre proksima al kristanaj zorgoj:

– la rakontanto estas sanktoleita, li do estas Mesio (“ Mesio » signifas
“ sanktoleita”).

– kiel li, Jesuo anoncos la Bonan Novaĵon al la malriĉuloj:

“ Feliĉa VI malriĉuloj, ĉar LA regno de Dio via estas »
(Luko 6.20 kaj paralele en Mateo 5.3).

– en la greka versio de la Septuaginto (kiun mi citis kaj kiu

estas ĉi tie apenaŭ malsama de la nuna hebrea teksto), "" kiun ni anonci
tie Bone Nova » estas tradukita de la greka « euangelizo

renkonto en la Nova Testamento kaj kiu neeviteble donas

Franca " ". En la grekævangeliigi evangelio » signifas « Bone
nova " ".

Ĉi tiu teksto klare influis la evangeliojn. Iun tagon, Johano la Baptisto volis scii ĉu Jesuo estas la Mesio:

“ Kaj Jeans En ŝia prizonoj aŭdis LA verkoj de Kristo; tiu, li lin
senditaj diru per lia disĉiploj? : Ĉu vi estas kiu venas? Aŭ se Ni
en atendoj A alia

Jesuo respondis al ili: Venu anonci ^{havas} Jeans ĉi tio ke VI aŭdu kaj
ĉi tio ke VI vidu:
blinduloj vidas, purigitaj, LA lama marŝi, la LA lepruloj estas
surduloj aŭdas, mortintoj se falas, al malriĉa
ni anonco tie Bone Nova » (Mateo 11,2-5. Paralele en Luko
7.18-23).

“ al malriĉa ni anonco tie Bone Nova » estas referenco al
Jesaja 61.1 citita supre, sed tio ne estas ĉio ĉar la respondo
de Jesuo estas mozaiko de citaĵoj el la libro de Jesaja pri
pri la alveno de la Mesio:

–“ la blinduloj vidas, fidas, la la lama marŝas, lepruloj puri-are
surduloj aŭdas la mortintojn » estas referenco al Jesaja 35.4-6.
–“ se fali sub » estas referenco al Jesaja 26.19.

Jesuo respondas, ke li ja estas la Mesio (""). Li la unu ^{havas} venu
montras, ke lia ago estas tiu, kiu estis anoncita de la profeto
Jesaja: resanigo kaj instruado de humiluloj. Jesuo faris
mirakloj por plenumi la Skribojn pri la Mesio. Ĉar
ĝi estis skribita.

Sed tio ne estas ĉio. La aŭtoroj de la ne faris Nova Volo
estis la unuaj, kiuj konsideris Jesajan 61.1 kiel profetaĵon
mesia. Unu el la Mortaj Maraj Volvlivbroj prezentas
Mateo 11.5 (respondo de Jesuo al Johano la Baptisto) estas evidenta
parenceco.

Volvo de la Morta Maro

la cxielo kaj la tero aŭskultos
lia Mesio [...]

[li] donas vidon al blinduloj,

rektigas la kurbon
[...]

Ĉar li resanigos la vunditojn,

revivigos la mortintojn

kaj alportos la bonon

novaĵojn al la malriĉuloj.

La faroj de la Mesio aperas en la sama ordo: resanigoj, resurektoj kaj anonco de la Bona Novaĵo. La interpreto ke la evangelioj faras de la profetaĵo de Jesaja kongruas kun la Juda tradicio de la intertestamenta periodo.

rilate mesianajn miraklojn, allogas min ankaŭ la komenco de la teksto ("""). Post ĉielo kaj la tero aŭskultos ŝia Mesio Jesuo ordonis ke la ŝtormo trankviliĝu (vidu ekzemplon antaŭa)," la mirigitaj viroj diris: Kiu li estas, ke eĉ la ventoj kaj tie maro lin obei? ". Ĉi tiu manuskripto kreas nian menson respondo: Jesuo estas la Mesio.

Tiuj du ne-kristanaj judaj tekstoj traktas Mesio kiu anoncas la Evangelion. La penso pri la evangelioj estas decide a juda penso.

Mateo 11.2-5

blinduloj vidas,

la lama marŝas,

lepruloj estas purigitaj,

la surduloj aŭdas,

la mortintoj releviĝas,

al la malriĉuloj ni anoncas

la bona novaĵo.

Apendico 3

La Plenumo de la Skribo en la Konto pri la Pasio de Jesuo

La prezo de perfido

Al Judas oni pagas tridek arĝentajn monerojn (Mateo 26,15), " estis plenigita ĉi tio vorto de la profeto Jeremia: el Kaj ili preferis pecoj tiu tridek argxento, la prezo de tiu, kiu faris la filon de Izrael kiu somero prezon, » (Mateo 27,9-10). DO

Pilato lavas siajn manojn

Kiam Jesuo polemikas pri religiaj demandoj, lia kontraŭuloj uzas argumentojn el la Biblio kaj Jesuo respondas same. Ĉi tio neniun surprizos, la judoj scias kaj citi la Bibliion.

Dum la tento en la dezerto (Mateo 4,1-11, paralele en Luko 4.1-13), Jesuo polemikas kun la Diablo interŝanĝante citaĵojn biblia. Nenio povus esti pli normala, Jesuo scias kaj citas la Bibliion, Diablo ankaŭ.

Post la bapto de Jesuo, "" (Mateo 3.17, Marko^a voĉo venis el la ĉielo: Vi estas Mia filo, amis lin, pri kiu mi estas feliĉa 1.11 kaj Luko 3, 22). Estis Dio, kiu parolis, li citis la Bibliion (Jesaja 42.1), kio pli normala?

Aliflanke, estus tre surprize, se la romianoj scius kaj citi la Bibliion. Kaj tamen...

Pilato, la roma reganto, ne volis kondamni Jesuon (Mateo 27.23; Marko 15.14 kaj Luko 23.22). La ĉefpastroj havas insistis kaj Pilato cedis: " Pilato [...] prenis de la akvo, se lafo

antaŭ la ~~konfeso~~ diris: Mi kaj dependas de vi. estas senkulpa pri tio ~~la~~ sangon.

Kaj ĉio: nur ~~in~~ ~~la~~ ~~romoj~~ respondis ŝia sangon faloj

on Ni Kaj on nia » (Mateo 27,24-25).

La lavado de manoj por forlavi la sangon de murdo kaj al pardono venas de la Biblio, same faras la respondo de la homamaso.

La lastaj vortoj de Jesuo

Ĵus antaŭ morti, Jesuo denove citas la Skribojn: " al la

naŭa horo, kial Jesuo proklamis ^{havas} granda voĉo: Mia Dio, Mia Dio,

vi forlasis min? » (Marko 15.34, Mateo 27.46 kaj Psalmo

22.2).

Johano elektas alian psalmon: "

Post kio Jesuo sciante ĉion ke la

diris mi soifas. ĉar fini Skribo estas finita, : Estis tie

A vazo plenigita de vinagro. La fino de sponga ~~ĵet~~ ~~meti~~ ~~ĉi~~ ~~ĉi~~ per vinagro alportis ĝin al lia a

buŝo. kaj Kiam Jesuo

prenis la vinagron, li diris: estas finite. Li mallevis la kapon, kiam mi Kaj transdonis

soifas, ili » (Joh 19,28-30). Li tiel plenumas Psalmojn 69.22:

" trinkigas min vinagron "

Luko 23.46 elektas Psalmon 31.6: "

Kaj Jesuo kriis laŭte

kaj diras: Patro, mi prokrastas, ke li Mia menso manoj. inter viaj Kaj, ĉi tio dirante,

eksvalidiĝis "

La rompo de la kruroj

" La soldatoj venis la kruroj unue poste la aliaj

ke ni havis **krucumita** kun li. Kiam ili venis al Jesuo, ili ne rompis liajn krurojn, vidis lin

jam mortis. lin sango tuj eliris kaj A soldatoj

trapikita LA flanko kun ŝia

Kaj

akvo » (Joh 19,32-34).

La evangeliisto, sendube timante, ke homoj ne kredus al li, pravigas

laŭ sia maniero: "Tiu, kiu ĝin vidis, atestas pri tio, kaj lia atesto estas

vera, kaj li scias, ke li diras la veron, por ke vi havu la

fido ankaŭ. Ĉar estis por plenumi ĉi tiun Skribon: li ne estis

ne rompos oston. Kaj alia Skribo diras denove: Ili vidos

tiun, kiun ili trapikis" (Joh 19:35-37).

Ĉi tiuj estas la instrukcioj de la Biblio pri la malmolado de

la paska ŝafido: " lia VI ^{naskita} ne rompos ilin ili ne » (Eliro 12.46)

Kaj " ostoj, ili nenion konservos matene, ĉar rompos ilin

LA osto » (Nombroj 9.12).

Ofero, sufero kaj humiligo

Ĉio ĉi indikas ke, kiel tiu de la ŝafido, la morto de Jesuo

estas ofero. La fakto ke Jesuo estis buĉita dum Pasko sur

denove memorigas.

Jesuo estas " la ŝafido de Dio forigi LA peko de mondo" (Ĵanzo

1.29). Kiel la Paska ŝafido, Jesuo ne pekis, li ne meritis

ne krucumo. Tiu ĉi skandalo estis tamen parto de la plano

de Dio. La morto de Jesuo estas ofero, ofero farita al

Dio por la savo de Sia popolo. Jen kial li suferis

kaj ke li estis humiligita. Ĝi estis anoncita de la Skriboj kaj Jesuo

sciis ĝin.

La humiligita justulo, kiu suferas kaj mortas por pekliberigi la pekojn de sia popolo, estas temo de la Malnova Testamento trovita en Psalmo 22 kaj Jesaja 53. Jesaja 53 estas citita de Mateo, Luko, Johano kaj en la Agoj de la Apostoloj.

Iuj elementoj de la Pasio venas rekte el ĉi tiuj Skriboj: la tombo de Jesuo, la kundivido de liaj vestaĵoj, liaj lastaj vortoj kaj eĉ la krucumo.

La influo de Psalmo 22 estas sufiĉe klara pri la mokado eldirita kontraŭ Jesuo:

Psalmo 22:8-9 el la Septuaginto

Ĉiuj, kiuj rigardis min

ridis pri mi, flustris,

kapjesis:

Marko 15,29-32

Kaj tiuj, kiuj pasis

insultis lin,

kapjesis
ili diris:

Hej! vi, kiu detruas la sanktejon kaj la rekonstruita en tri tagoj,

Luko 23,35-37

35 a Kaj la popolo estis tie, rigardante.

36 Kaj la soldatoj ankaŭ mokis lin, ili alproksimiĝis, donacis al li vinagro

37 kaj diris:

Li metis sian esperon en la Eternulon

la Eternulo lin liberigu

Li savu lin, ĉar li amas lin!

Savu vin,

malsupreniru de la kruco!

Same, la ĉefpastroj mokis lin inter si kun

skribistoj ili diris:

Li savis la

aliaj, li ne povas savi sin!

Ĉi tiu Kristo, ĉi tiu reĝo de Izrael, lasu lin malsupreniri de la kruco
NUN!

Se vi estas la reĝo de Judoj, savu vin!

35 b Kaj la estroj ankaŭ mokis lin,

ili diris:

li savis la

aliaj: Li savu sin,

se li estas la kristo de Dio, la elektito!

Marko kaj Luko uzis Psalmon 22 por konstrui siajn rakontojn kaj ĉiu aldonis tion, kio ŝajnis bona al ili. Ni konsentu, ke ne estis utile scii ion pri Jesuo por skribi ĉi tiun scenon. Skriboj kaj iuj personaj aldonoj

sufiĉis.

aŭtoro de A Nikolao Burĝa invento
nomita Jesuo

cifereca revuo de la Internacia Rondo de Racionalisma Ekzegezo

dujara eldonaĵo - n-ro 2

Sapere aude

Eldondirektoro: Jean-Sébastien Pierre

Ĉefredaktoro: Christian Eyschen

Formatado: Philippe Floris

Libre Pensée

10/12 rue des Fossés-saint-Jacques, 75005 Parizo

libre.pensee@fnlp.fr